

4/2026

report

NEPŘÍTEL V PODZEMÍ ZNOJMA

◀ **Předseda vlády Andrej Babiš se na Ministerstvu obrany setkal s ministrem Jaromírem Zůnou. Tématem jednání byl stav resortu obrany a jeho další směřování, včetně aktuální koncepce dalšího postupu v klíčových oblastech. Premiér s ministrem se mj. zabývali rozpočtem obrany na příští rok. Ministr Zůna předsedu vlády dále informoval o personálním stavu resortu obrany a Armády ČR, přehledu rozpracovaných a budoucích zakázek, výdajích a benefitech vojáků.**

▶ **Ministr obrany Jaromír Zůna navštívil Střední školu – Centrum odborné přípravy technické v Uherském Brodě. Ta patří mezi jedny z mála vzdělávacích institucí u nás, které nabízí studium oborů puškař, technik-puškař a automatizace a robotika, jež jsou vysoce perspektivní také pro Armádu České republiky. Právě možnost budoucí spolupráce mezi školou a resortem byla jedním z bodů jednání mezi ministrem obrany, zástupci Zlínského kraje a střední školy. Program návštěvy ministra zahrnoval také setkání se studenty, kteří mu představili ukázky práce.**

◀ **Další zahraniční cesta ministra obrany Jaromíra Zůny vedla do Budapešti, kde se setkal s maďarským ministrem obrany Kristófem Szalay-Bobrovniczky. Během návštěvy jednali o možném rozvoji obranné spolupráce, aktuálních bezpečnostních otázkách či možnostech společných projektů a posílení partnerství v oblasti obranného průmyslu. Oficiální návštěva Maďarska byla zahájena uvítací ceremonií na budapeštském Náměstí hrdinů, kde Jaromír Zůna spolu s ministrem Szalay-Bobrovniczky položili věnec k hrobu Neznámého vojína a uctili památku padlých.**

▶ **Ministr obrany Jaromír Zůna navštívil Českou zbrojovku v Uherském Brodě. Ve firmě, která patří k deseti největším výrobcům ručních palných zbraní na světě, jednal s vedením společnosti a prohlédl si výrobní proces. Česká zbrojovka patří k významným dodavatelům útočných pušek, pistolí, samopalů, ručních granátů a malorážové munice do Armády ČR. Návštěva závodu podle ministra potvrdila, že si český obranný průmysl udržuje vysoké know-how a schopnost flexibilně reagovat na aktuální bezpečnostní potřeby státu.**

Text: Michal Voska, foto: Jan Schejbal

„DRONY JSOU NAŠÍ PRIORITY,“ POTVRDIL MINISTR ZŮNA

Brněnské výstaviště se v rámci veletrhu Amper 2026 stalo dějištěm klíčové debaty o budoucnosti bezpečnosti. Odborná konference DronyX: UxV Innovation Forum, konaná pod záštitou Ministerstva obrany, otevřela palčivá témata vývoje bezpilotních prostředků i systémů ochrany proti nim. Ministr obrany Jaromír Zůna ve svém projevu zdůraznil, že drony už nejsou jen hudbou budoucnosti, ale naprostou nezbytností dneška.

Akcent na modernizaci a investice

Ministr ve svém vystoupení jasně definoval směřování české obranné strategie. Reagoval tak na aktuální bezpečnostní situaci ve světě, která potvrzuje, že ovládnutí vzdušného prostoru pomocí malých bezpilotních strojů je pro moderní armádu kritické.

„V rámci Bezpečnostní rady státu zasedá výbor pro protidronovou obranu, kde Armáda ČR hraje významnou úlohu. Takových výborů je sice celá řada, ale tento směr je pro nás naprosto klíčový,“ uvedl ministr obrany na brněnském výstavišti a zároveň potvrdil, že stát hodlá do této oblasti masivně investovat. „Budeme se na tento segment soustředit i z hlediska prioritizace našich akvizic a investic do obrany. Jdeme touto cestou

a neohodíme z ní ustoupit,“ doplnil ministr v úvodu svého projevu.

Tradice v digitální éře

Letošní jubilejní ročník veletrhu Amper se nesl ve znamení energetické transformace a digitálních výzev. Spojení tradičního českého průmyslu s nejmodernějšími technologiemi, jako jsou právě systémy UxV, je podle účastníků fóra cestou, jak udržet krok se světovou špičkou.

Vláda ČR již dříve ve svém programovém prohlášení označila posílení protivzdušné obrany za jednu ze svých hlavních priorit, což slova ministra Zůny jen podtrhla.

Text: Michal Voska, foto: Jan Schejbal

OBSAH

Den Generála nebe	4
Lovec války	10
Nasazení vrtulníků UH-1Y Venom v Polsku	12
Týden nabitý zkušenostmi	14
Přesuny – patroly – napadení ze vzduchu	20
Boj v podzemí Znojma	24
Logistici posilují své schopnosti	30
Modulární zbraně nejen pro americkou armádu	32
Černí ještřábi s bambi vaky	34
Zemřel Imrich Bugár	36
Československá vojenská kontrašpionáž	38

PŘÍLOHA duklasport

Maďerová rozjásala fanoušky při SP ve Špindlerově Mlýně	42
Koudelka skokanské můstky ještě neopouští...	43
Indráčková a Doležal juniorskými mistry světa!	44
Halové MS v atletice	46
Skvělý Tuž vybojoval v Drammenu životní výsledek, Černý se loučil	47
Radost z rakouských Alp	47
Poslední super-G sezony	48
Světový pohár v Perthu	49

DEN GENERÁLA NEBE

Památku československého stíhacího pilota generálporučíka Františka Peřiny si u příležitosti 115. výročí jeho narození připomněla 8. dubna 2026 v pražských Řepích městská část a Armáda České republiky. Pietní akt se uskutečnil před základní školou, která od roku 2002 nese jeho jméno. Kromě stovek lidí, zástupců armády, politiků, veteránů 2. světové války a dalších hostů mu přišly vzdát hold i „jeho děti“ ze základní školy. „Pro vás, děti, bych do toho všeho šel znovu,“ říkával Peřina na každém setkání s nimi. Každým novým školním rokem přicházejí do školních lavic nové „Peřinovy“ děti, které si navždy budou pamatovat, kdo byl naše letecké eso za druhé světové války s přezdívkou „Rinope“.

GENERÁLMAJOR PETR ČEPELKA VELITEL VZDUŠNÝCH SIL AČR

Generál František Peřina byl velitel, který chápal, že síla vzdušných sil nevychází jen z letecké techniky, ale především z lidí. Generál Peřina dokázal motivovat, vést a nést odpovědnost i v nejtěžších chvílích. Pro nás všechny zůstává vzorem toho, jak má vypadat skutečný vojenský velitel.

212. LETKA L-159

František Peřina je patronem letky a pro nás je a bude hrdinou a vzorem. Jeho odkaz odvahy, statečnosti, ale i čestného vojáka budeme hrdě nést na křídlech našich letounů. Nikdy na něj nezapomeneme a jeho hrdinství nám bude stále připomínat, že bojoval za naši vlast a za naši svobodu. Navždy bude jedním z nás.

PLUKOVNÍK MICHAL PREJZEK 21. ZÁKLADNA TAKTICKÉHO LETECTVA ČÁSLAV

Byl to pan pilot. Byl to skvělý letec, do bojů šel bezhlavě, zkrátka letecké eso. Pro nás, piloty, bude navždy nejenom hrdinou, ale i vzorem. Jeho vlastenectví a odvahu si neseme jako jeho odkaz.

Památku legendárního bojového druhoválečného pilota Františka Peřiny připomněly i Vzdušné síly AČR slavnostním přeletem vrtulníku Mi-17 z 24. základny Dopravního letectva Praha Kbely.

Po celý den vzpomínkové akce probíhal program prezentací armády pod taktovkou Krajského vojenského velitelství hl. města Prahy, jehož záložáci připravili dynamické ukázky boje zblízka. Hradní stráž předvedla výcvik služebních psů, zájemci si mohli zblízka prohlédnout obrněné vozidlo TITUS, ale zájem byl i o salvový kanon Posádkového velitelství Praha, který vystřelil 21 slavnostních salv při příležitosti zvolení nového prezidenta. Vzdušné síly reprezentovaly 21. základna taktického letectva Čáslav, 22. základna vrtulníkového letectva Náměšť nad Oslavou a 24. základna dopravního letectva Praha Kbely. Svoji výstroj a výzbroj předvedli předsunutí letečtí návodčí (JTAC).

K oslavám se dostalo i umění. Letecké eso František Peřina bude na obyvatele pražských Řep nově shlížet z venkovní malby, tzv. murálu. Téměř padesátimetrovou malbu vytvořila zdejší Soukromá škola designu. Celodenní akce pak byla večer zakončena besedou v kulturním domě se dvěma bývalými veliteli vzdušných sil české armády generálem Františkem Padělkem a generálem Jiřím Vernerem. Letecké trio doplnil brigádní generál Martin Janatka z Velitelství pro operace, který má za sebou zkušenosti ze zahraničních operací v Bosně a Hercegovině, Afghánistánu i Mali.

Text: Jana Deckerová, foto: autorka a nrtm. Bára Sittová

Od narození jednoho z našich nejúspěšnějších druhoválečných pilotů Františka Peřiny uplynulo 115 let

LOVEC VÁLKY

„František Peřina zjistil, že letoun, který sestřelil Accarta, se trochu opozdil. Snad ze zvědavosti. Ihned zareagoval, dohnal ho a z malé vzdálenosti mu poslal těžkou dávkou do jeho zatraceně dobré konstrukce mezi dvě směrovky.“

„Sledoval své trasující střílivo po mohutném hřbetu dorniera, dál do pilotní kabiny a do motorů. Při vybírání zahlédl, že z dorniera se táhne černá čára unikajícího oleje. Využil situace, že tu nejsou stodesátky, a vrhl se na další dva bombardéry, které patrně předtím osolil Accart. Rozhodně je vyplašil, protože zůstaly samy, zatímco celý balík unikal společně. To byla další výhoda. Vybral si jednoho a mohutně do něho střílel bez ohledu na to, co budou dělat jeho střelci. Soubor vyhrál, neboť posádku donutil, aby svůj koráb opustila padáky. Rozbitá technika se ve spirále řítila k zemi.“

Těmito slovy popisoval František Fajtl vzdušné bitvy nad Francií v květnu 1940 svého kolegy ve zbraní Františka Peřiny. Celkem nad touto zemí jeden z našich nejúspěšnějších pilotů sestřelil jedenáct nepřátelských letounů jistě a další dva pravděpodobně. František Peřina se narodil 8. dubna 1911 v Morkůvkách na Břeclavsku.

Po absolvování měšťanské školy se vyučil v Brně soustružníkem. A právě v moravské metropoli se mu stal osudným letecký den, který náhodou navštívil. Na něm si totiž umnul, že se stane vojenským pilotem. V letech 1929 až 1931 absolvoval Školu pro odborný dorost letectva v Prostějově. Přihlášku ale musel napsat tak, aby se o tom maminka nedověděla. Ta čtyři roky vůbec netušila, že létá. Pilotní nadání se u něho projevovalo od samého začátku. Po pouhých šesti letech služby u stíhacích letek se vypracoval mezi absolutní špičku. A tak nikoho nepřekvapilo, že byl v roce 1937 vybrán mezi šestnáct nejlepších letců, kteří reprezentovali Československo na mezinárodních leteckých závodech v Curychu. Naši zde vyhráli v akrobacii, v celkové

klasifikaci pak skončili druzí za Německem. Samotný Peřina zde soutěžil na Avii B-534 ve třech disciplínách s podstatně modernějšími prototypy Messerschmitt Bf 109 a získal druhé, třetí a čtvrté místo.

Dělal číslo Accarta

Po okupaci Československa František Peřina dlouho neváhal. Již 27. června 1939, pouhý den po svatbě s Aničkou Klimešovou, přešel hranice do Polska a odtud pak odplul lodí

Chrobry do Francie. Už koncem roku 1939 byl mezi prvními dvaceti československými letci odeslanými na západní frontu. Zařadili ho k legendární peruti „Les Cigognes“ (Čápi). Létal jako číslo kapitána Accarta, se kterým se seznámil při mezinárodních závodech v Curychu.

„Válku jsem měl rád. Připomínala mi honitbu. Zuřivě jsem chtěl válčit, protože jsem k tomu měl důvod. Moje země byla okupovaná a já jsem doma nechal osm nejbližších včetně své ženy. Celou válku jsem o nich nic nevěděl a spíš jsem si myslel, že je zavřeli. Vytkl jsem si cíl, že za každého zdecimovaného mně blízkého člověka pošlu k zemi deset německých letadel. Za první dny jsem jich sestřelil pět. Jmenovali mne stíhacím esem a bláhově jsem si myslel, že se mi to povede. Nakonec jsem jich sestřelil za celou válku jen čtrnáct,“ bilancoval po letech František Peřina. I na něho čekal ve Francii smolný den. Třetího června 1940 byl během vzdušného souboje poblíž Paříže vážně raněn. „Vletěl jsem tehdy sám do seskupení šedesáti německých letounů Me 110, chtěl jsem odvrátit jejich pozornost. Byl to nerozum, tušil jsem, že to nemůže dopadnout dobře. Musel jsem ale odpoutat jejich pozornost od bombardérů, které Němci doprovázeli a chránili. Naši piloti se totiž chystali na ně zaútočit. Taktika protivníka přitom byla taková, že když byl napaden, piloti začali zatáčet a chránili jeden druhého. Překvapení ale v tomto případě bylo dokonalé. Němci znervóznila a vytvořili taktický obranný okruh.

Mezitím ubíhaly cenné minuty. Naši kluci od letky stačili za tu dobu sestřelit osm německých bombardérů a ztratili přitom jen jedno letadlo,“ vzpomínal na tyto okamžiky po letech František Peřina. „Dostal jsem to ale do pravého lokte. Také v noze jsem měl střepiny od palubních dvacetimilimetrových granátů. Zajímavé je, že jsem vůbec nic necítil. Pokud střela nezasáhne kost a máte čistý průstřel, většinou si to v zápalu boje ani neuvědomíte. Myslel jsem si, že je vše v pořádku, a tak místo abych šel na přistání v Saint Dizieru, rozhodl jsem se pro vzdálenější Paříž. Velice rychle mně ale došlo, že to nebyla správná volba. Noha začínala nepříjemně bolet. Cítil jsem, že je bezvládná. Nezbyvalo nic jiného než se pokusit o nouzové přistání. Podvozek přitom nešel vytáhnout, a tak jsem musel dosednout přímo na trup. Víc si již nepamatuji, jakmile jsem zastavil, hned jsem omdlel.“

Stihl ještě bitvu o Británii

V nemocnici ale dlouho nepobyl. Němci se totiž blížili, bylo mu jasné, že by s ním nezačázeli právě v rukavičkách. A tak ještě nedolčen utekl a 20. června 1940 přeletěl do severní Afriky. Z Casablanky se pak dostal lodí do Velké Británie. Již počátkem září 1940 se v řadách 312. československé stíhací perutě zapojil do bitvy o Británii. Později létal na hurricanech a spitfirech nad okupovanou Evropou. Po válce se vrátil na Moravu. Dělal instruktora střelby a bombardování v pilotní škole v Olomouci. Od roku 1947 velel letecké

střelnici v Malackách. Po únoru 1948 však byl z armády propuštěn. Cítil, že mu hrozí vězení, a tak se znovu rozhodl pro emigraci. S přítelem Karlem Radou a manželkou nasedli do letounu M-1 Sokol a v hustém dešti bez mapy a jakékoli navigace odstartovali směrem k hranici. Vyhnuli se Českým Budějovicím se silnou leteckou posádkou. Když se v nízkém letu protahovali průmysly pohraničních hor, začalo jim docházet palivo. Naštěstí se ale před nimi objevila vesnička s kostelíkem. Stačili ji ještě obletět a motor vysadil úplně. Pole pod nimi bylo pořádně rozbahněné. Posadit se na něj s vytaženým podvozkem se rovnalo vysloveně sebevraždě. A tak dosedli přímo na břicho. Přistáli nedaleko československých hranic a pouhých osm kilometrů od sovětské okupační zóny na rakouském území nedaleko Pasova. Šťěstí mu opět přálo. Znovu sloužil v RAF, později podnikal a pracoval v Kanadě a v USA. Po listopadu 1989 ho to ale táhlo do Československa. V roce 1991 přiletěl do Prahy natrvalo, prý umřít. Bylo mu osmdesát. Cikánka mu kdysi hádala z ruky a předpověděla, že se dožije dvaosmdesáti. Poslední dva roky chtěl tedy strávit ve své vlasti. Nakonec to ale přetáhl o třináct let. Zemřel v Praze dne 6. května 2006. Ještě předtím ale stihl s jemu vlastním humorem okomentovat soubor s tou zubatou. „Člověk se nesmí bát si to s ní rozdat. A navíc není špatné dokázat, že cikánky z ruky moc hádat neumějí.“

Text: Vladimír Marek AR, foto: VHÚ, VÚA

NASAZENÍ VRTULNÍKŮ UH-1Y VENOM V POLSKU

Další jednotka Armády ČR Heli Unit převzala v Polsku plnění operačního úkolu, nově střeží východní křídlo NATO s víceúčelovými vrtulníky UH-1Y Venom. Jádrem jednotky, která čítá přibližně 100 lidí, tvoří převážně vojáci 22. základny vrtulníkového letectva z Náměště nad Oslavou. Její součástí jsou nejen piloti, ale i specialisté inženýrsko-letecké služby, logistiky a dalších odborností. Vojáci budou na místě přibližně tři měsíce, poté je vystřídá další skupina.

Nasazení českých vrtulníků je reakcí na zhoršenou bezpečnostní situaci v regionu a předchází narušení vzdušného prostoru Polska ruskými bezpilotními prostředky. Česká vrtulníková jednotka je během nasazení začleněna do integrovaného systému protivzdušné a protiraketové obrany NATO (NATINAMDS).

„Nové stroje významně zvyšují schopnost plnit úkoly efektivně a bezpečně na úrovni nejvyspělejších armád NATO,“ konstatuje velitel Velitelství pro operace Armády ČR generálporučík Václav Vlček.

Nové vrtulníky v reálném operačním prostředí

„Nasazení v zahraniční operaci je pro nás významným milníkem, protože poprvé působíme s novými víceúčelovými vrtulníky UH-1Y Venom v reálném operačním prostředí. Tato mise nám umožňuje plně využít jejich schopnosti při plnění úkolů ochrany vzdušného prostoru a zároveň dále rozvíjet naše postupy v úzké spolupráci se spojenci,“ doplnil velitel jednotky major V. Š.

Pod taktovkou Velitelství pro operace

Za nasazení českých vojáků v zahraničních operacích zodpovídá Velitelství pro operace AČR. Vyslání jednotky do zahraniční operace je dlouhodobý proces, který kombinuje politické rozhodnutí státu, alianční závazky a vojenskou připravenost jednotky. Operační velitelství propojuje všechny tyto aspekty a koordinuje a řídí nasazení jednotek Armády ČR v konkrétních operacích. Je hlavním styčným bodem mezi AČR a aliančními strukturami.

Podle generálporučíka Václava Vlčka je nasazení vrtulníků UH-1Y Venom v zahraniční operaci přirozeným krokem v modernizaci schopností armády. „Přináší to komplexní posun v oblasti výcviku, interoperability a integrace do systémů velení a řízení NATO. Získáváme tak cenné zkušenosti s reálným nasazením nové techniky, což je oboustranně přínosné. Sjednocení postupů se spojenci zvýší schopnost jednotky působit v rámci společných operací v podmínkách moderního bojiště a aktivně se podílet na kolektivní obraně,“ uvedl Vlček.

Text: mjr. Tereza Kabourková, foto: kpt. T. Ch.

TÝDEN NABITÝ ZKUŠENOSTMI

Přesuny, průzkum, evakuace raněného i kontakt s protivníkem. To a mnoho jiných scénářů čekalo na záložníky 13. dělostřeleckého pluku během týdenního intenzivního výcviku v Brdech. Byla to poslední příprava vojáků před cvičením Joint Fires 2026, které budou absolvovat společně s profesionálními vojáky.

„Příprava aktivní zálohy není formalitou, ale jedná se o komplexní, fyzicky i psychicky náročný proces, který propojuje odbornou dělostřeleckou přípravu s taktickými scénáři a simulací reálného nasazení,“ říká velitel 13. dělostřeleckého pluku plukovník Jan Cířka a dodává, že cílem je připravit vojáky na účinnou podporu profesionálních jednotek v mírových i bojových podmínkách.

Připravenost i sešranost jednotky

Palebná baterie aktivní zálohy 13. dělostřeleckého pluku je vyzbrojena 152mm samohybnou kanonovou houfnicí DANA. Baterii tvoří četa řízení palby, dvě palebné čety a četa dělostřeleckého průzkumu.

„Samotný výcvik byl zaměřen na široké spektrum činností, které musí dělostřelecká

jednotka perfektně ovládat. Zdokonalovali se v manipulaci s osobní zbraní, včetně nácviku bezpečného ovládnutí a takzvaného sušení zbraní CZ BREN 2 a CZ P-10,“ konstatuje nadporučík Petr Vaníček, tiskový a informační důstojník 13. dělostřeleckého pluku. „Součástí byly taktické drily, přesuny, průzkum i zaujetí pozic a řešení situací při střetu s protivníkem,“ popsal cíle.

Významnou částí výcviku byla i řídicí příprava v terénu, technický nácvik řízení palby, příprava palebného postavení včetně vhodného výběru, zaujetí a maskování techniky. K dalším úkolům patřila práce na pozorovatelském stanovišti, zajištění a ochrana místa řízení palby, nácvik činnosti vyžadování palebné podpory i prioritizace cílů. „Samozřejmou částí výcviku byla zdravotnická příprava zaměřená na

prvotní ošetření v poli a evakuace raněného do bezpečí k následnému ošetření, ale i komunikace a koordinace palby s vyššími stupni velení,“ dodává nadporučík Vaníček.

Incidenty simulovaly reálné nasazení

Pro záložníky byly připraveny prvky simulace reálného nasazení. Plnili úkoly spojené se zaujetím vyčkávacích a palebných postavení, řešili modelové incidenty přímo v poli a prošli i nočním výcvikem spojeným s přesunem, zaujetím pozic, pozorováním a vyhodnocením situace.

„Celý výcvik směřoval ke sladění s profesionálními jednotkami, zvýšení fyzické a psychické odolnosti, a především ke zdokonalení a prohloubení odborných dovedností v dělostřelecké oblasti,“ konstatuje nadporučík

Vaniček. „Kombinace těchto faktorů potvrzuje, že aktivní záloha představuje důležitou a plnohodnotnou součást schopností našeho pluku, a potvrzuje to i vysoký zájem o službu u aktivní zálohy. Zatímco dnes její příslušníci plní úkoly na 152mm samohybných houfnicích DANA, v budoucnu se i jich postupně dotkne modernizace výzbroje. Stejně jako profesionální vojáci pluku budou také záložáci postupně přezbrojeni na houfnice CAESAR.“

Výcvik ve dne i v noci

Nasazení a průběh týdenního výcviku ocenil velitel výcviku nadporučík M. S. „Vážím si všech, co nosí uniformu, ale vás si vážím obzvláště, protože při zvládnání vašeho zaměstnání během výcviku, který jste tu absolvovali s plným nasazením, zvládli jste naplno makat venku, zvládli jste pochod s plnou zátěží a plnili jste všechny úkoly ve dne v noci, i když mnozí jste si sáhli na dno. Máte můj respekt.“ Výcvik potvrdil, že záložáci 13. dělostřeleckého pluku jsou schopni plnit úkoly i v náročných podmínkách. Byla to tvrdá příprava a pevný základ pro plnění úkolů, které je čekají při letošním cvičení Joint Fires, které prověří nejen profesionální vojáky, ale i pevnou součást – aktivní zálohu po jejich boku.

Dělostřelectvo – klíčový prvek palebné podpory

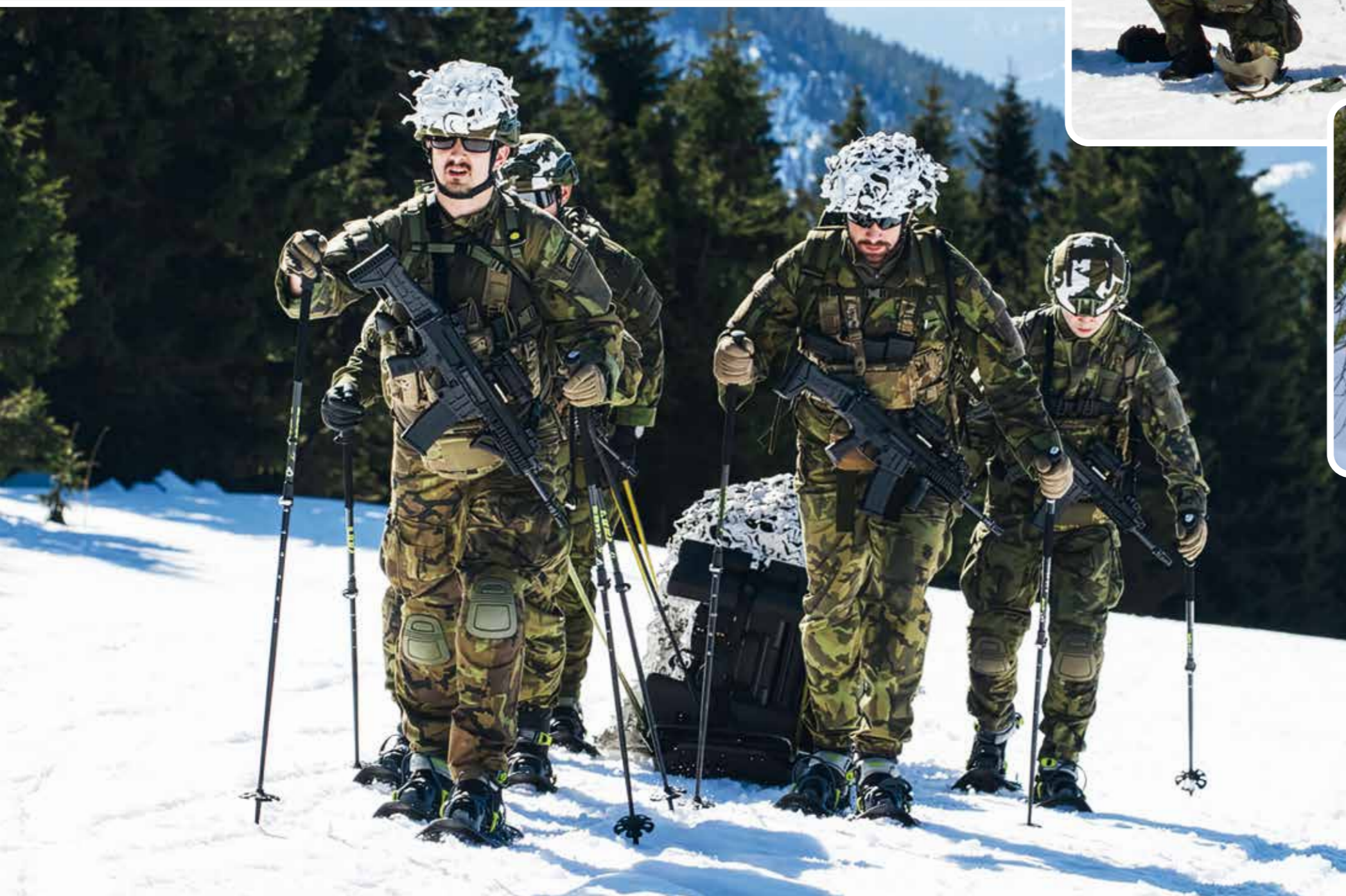
„Vzhledem k identifikovaným hrozbám současného válčičtí a nutnosti reflektovat vývoj přípravy vojsk, a to se týká i příslušníků AZ, bylo nutné změnit koncept cvičení Joint Fires 2026, a takto koncipovaný přístup umožní procvičit dělostřelecký oddíl v problematice začlenění neorganické jednotky do sestavy oddílu a zároveň umožní vojákům AZ plnit stejné úkoly jako jejich profesionální kolegové z organických jednotek oddílu. Celé cvičení bude zaměřeno na procvičení úkolů v odborně taktické přípravě, a to včetně moderních hrozeb, jako jsou FPV drony nebo vzdušný a satelitní průzkum. Tímto přístupem se snažíme naše vojáky bez ohledu na to, zda jde o vojáky profesionální, či záložníky, připravit na boj v podmínkách současného a budoucího moderního válčičtí,“ říká velitel dělostřeleckého plukovník Jan Cífk. „Zkušenosti ze soudobých konfliktů jasně potvrzují zásadní význam dělostřelectva, které i v moderním boji zůstává jedním z klíčových prvků palebné podpory pozemních sil.“

*Text: Jana Deckerová, npor. Petr Vaniček,
foto: Vladimír Šandor*

PŘESUNY – PATROLY – NAPADENÍ ZE VZDUCHU

Strakoničtí vojáci z 252. protiletadlového raketového oddílu ladili formu v Krkonoších. Zkoušeli zde, jak pomocí improvizovaných prostředků přesouvat zbraňové systémy v horských oblastech, kam se kolová technika, jež systémy běžně převáží, nedostane.

„Česká republika je obklopená pohořími, velká část naší státní hranice je vedena po horských hřebenech. Vojáci, kteří se podílejí na ochraně vzdušného prostoru naší země, musejí být připraveni i na nasazení v těchto oblastech, bez ohledu na to, jestli je léto, nebo zima,“ uvedl velitel strakonického 25. protiletadlového raketového pluku plukovník Jaroslav Daverný.

Přesuny se zbraňovými systémy

Vojáci jsou zvyklí cvičit v zimních podmínkách. „Je to ale poprvé, kdy procvičujeme přesuny se zbraňovými systémy v horském prostředí, kde se musíme obejít bez kolové techniky, kterou používáme k přepravě osob a zbraňových systémů,“ vysvětlil nadrotmistr Ladislav Kilián ze skupiny bojové přípravy 252. protiletadlového oddílu.

„Naším úkolem bylo navrhnout a v praxi vyzkoušet prostředky, pomocí kterých lze ve ztížených podmínkách přesunout protiletadlový raketový komplet RBS-70NG a aparaturu pozorovatele vzdušného prostoru,“ upřesnil strakonický instruktor.

Transport techniky byl fyzicky náročný

Vojáci otestovali jak improvizovaná, tak i již praxí prověřená nosítka, která využívají záchranní pro zásahy v nepříznivých podmínkách a těžko dostupných prostorech. Transport techniky vážící desítky kilogramů důkladně prověřil i fyziku vojáků. „Na pevných cestách jedou nosítka krásně. Na mokřinách a měkkém sněhu se ale propadají, a my tak musíme vynaložit velké úsilí, abychom je vytáhli do kopce. Byli jsme zpotoceni jako myši,“

přiznal s úsměvem rotný Miroslav Vondryška, jeden z členů protiletadlového družstva. Samotní vojáci při přesunu používali sněžnice. „Stačí chvílka cviku, aby si na ně člověk zvykl. Pohyb na sněhu výrazně usnadňují,“ doplnil rotný Vondryška.

Výcvik v Krkonoších byl zaměřený na patrolovací činnost. Během přesunů si vojáci vyzkoušeli také reakci na napadení ze vzduchu. „V případě hrozby ve vzdušném prostoru jsou vojáci schopni během krátkého okamžiku připravit zbraňové systémy k akci a působit proti nepřátelským vzdušným cílům,“ potvrdil nadrotmistr Ladislav Kilián.

Cenné zkušenosti

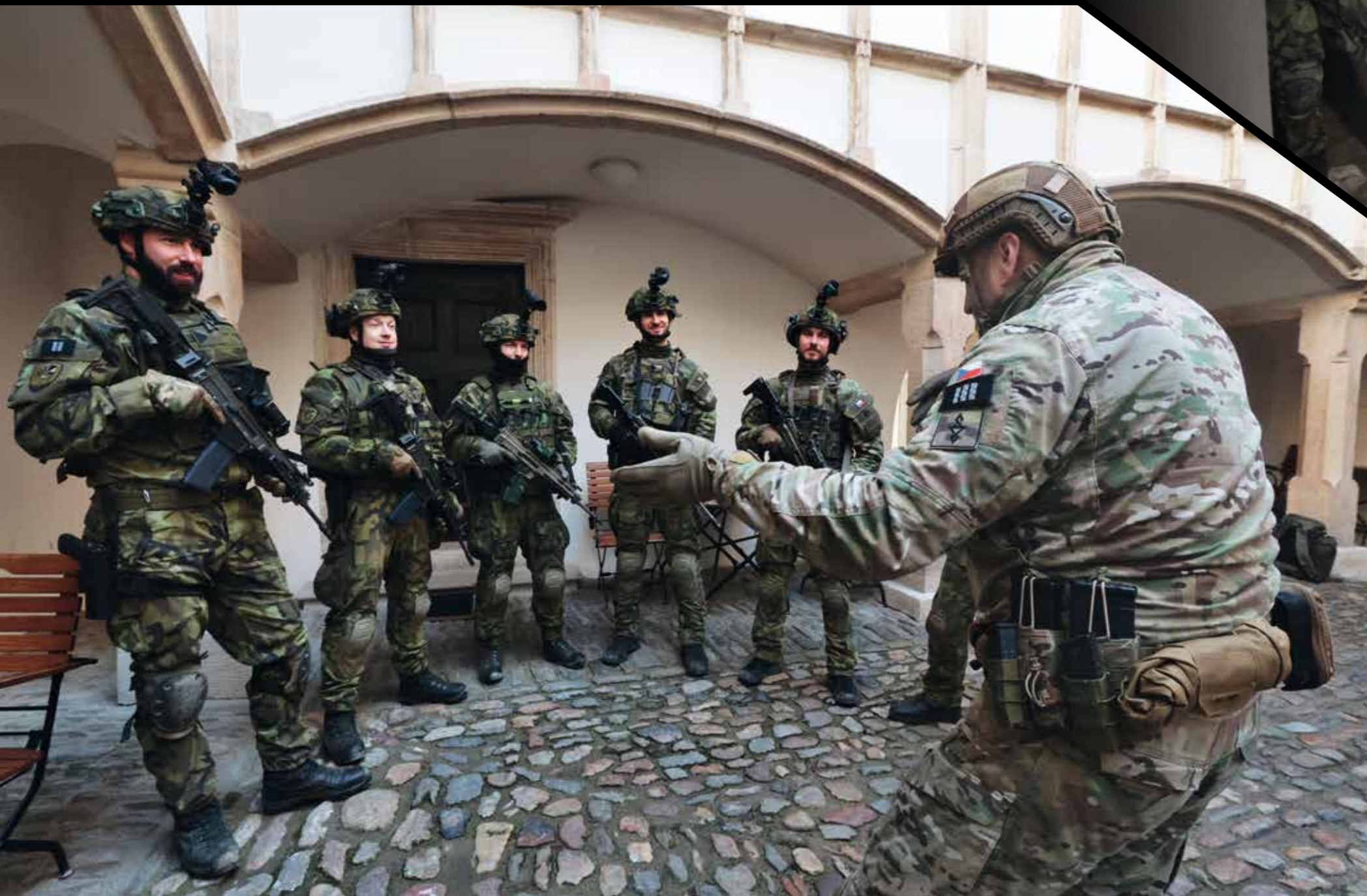
Vojáci díky výcviku v Krkonoších prověřili vybavení, kterým disponují. Zároveň získali i cenné podněty k tomu, jaký další materiál by při nasazení v horském terénu potřebovali. „Jedním z výsledků cvičení by mělo být i vytvoření stálého operačního postupu, tedy jakéhosi návodu, jak mají protiletadlová družstva postupovat při nasazení v podobných podmínkách, včetně upřesnění výbavy a materiálu, jež budou k plnění úkolů potřebovat,“ dodal velitel strakonických vojáků plukovník Jaroslav Daverný.

Text a foto: kpt. Jana Samcová

BOJ V PODZEMÍ ZNOJMA

Tma, spletité chodby, složitá komunikace, neviditelný nepřítel. To byly záludnosti výcviku, které čekaly na dvacítku záložáků nového 241. praporu územní obrany, který vznikl koncem minulého roku transformací pěší roty AZ Krajského vojenského velitelství Brno. V unikátních prostorech znojemského podzemí trénovalo celkem šest týmů záložáků pod vedením příslušníků Centra podpory speciálních sil techniku boje na krátkou vzdálenost. Kromě záložníků se do neobvyklého výcviku zapojili také vojáci 74. mechanizovaného praporu Bučovice.

Jedním z hlavních úkolů krajských vojenských velitelství napříč ČR je střežení, obrana a ochrana objektů kritické infrastruktury. „Povrchové střežení zvládneme pomocí dronů, kamer, pochůzkami a patrolováním. Řada objektů má ale podzemní části ve formě tunelů, chodeb a kanalizací, které vytváří ideální podmínky pro sabotáže a diverzní akce nepřítelů,“ vysvětluje důležitost podobných cvičení ředitel Krajského vojenského velitelství Brno plukovník gšt. Alois Matýzka.

Reálné scénáře, cenné zkušenosti

Boj na krátkou vzdálenost a v uzavřených prostorech (tzv. CQB – Close Quarters Battle) je typický pro hustou městskou zástavbu a činnost uvnitř budov. Pro jednotky představuje z mnoha důvodů velké riziko. „Boj v uzavřeném prostoru patří jednoznačně v rámci výcviku k nejnáročnějším. Zásadně se odlišuje od běžného boje v otevřeném prostoru a od vojáků vyžaduje bezchybnou koordinaci a sebranost jednotky,“ vysvětluje jeden z příslušníků olomouckého Centra speciálních sil. „Cenné pro ně bylo i to, jakým způsobem se na tento druh boje připravit, co mít ve výbavě. Přístroje pro noční vidění na helmách, čelovky, signalizační vybavení nebo i to, jak se chovat v tunelech i kanalizacích. Vyzkoušeli si, jak se s veškerou výstrojí pohybovat ve stísněných prostorech, ve tmě, jak se dorozumívat i jinými nouzovými způsoby, a tyto krizové

scénáře jsme jim připravili. Tyto drily lze natrénovat, ale musí se zažít na vlastní kůži a vše si vyzkoušet při výcviku, kdy nejde o život. Při ostré akci pak všechny tyto získané drily musí naskočit.“

Instruktoři připravili pro šest týmů vojáků AZ konkrétní scénáře a situace, s nimiž by se mohli při reálném nasazení setkat. Vycházeli přitom ze zkušeností armád – mj. izraelské, jež mají s tímto druhem boje zkušenosti.

„Boj v podzemí má úplně jiné podmínky než boj na povrchu. Taktika proto vychází z omezeného prostoru, tmy a špatné orientace. Je nutné postupovat v malých týmech, které kontrolují a zajišťují daný úsek. Zároveň je nutné nejprve najít a zabezpečit všechny možné vstupy, čímž se omezí pohyb a případné posílení týmu protivníka. K pohybu jednotky se používají světelné zdroje a přístroje nočního vidění. To si záložáci vyzkoušeli na vlastní kůži tady v podzemí. Dalším faktorem je akustický činitel. Zvuk se v tunelech šíří jinak než na povrchu, proto je těžké poznat přesnou vzdálenost protivníka, a i malé zvuky mohou prozradit pohyb. Důležité je proto dorozumívání signály bez zvuku, tedy dotykem a dalšími smluvenými signály,“ dodává velitel Centra speciálních sil. „Jsou standardní postupy, které potřebujeme, aby znali. A ty jsou součástí právě tohoto cvičení. Může se stát, že tyto vojáci budou součástí jednotky, kterou budou doplňovat při společném nasazení

a mohou s námi být v té první linii. A tam už na předávání rad není čas, tam jde o život. Tam se pak spoléháme jeden na druhého.“

Velitel jednotky olomouckého Centra speciálních sil zároveň ocenil záložníky, kteří se tohoto druhu výcviku účastnili. „Jsou to sice příslušníci aktivní zálohy, ale už od první chvíle je znát, že mají zautomatizované dané postupy a návyky. Prošli suchými nácivky v rámci přípravy, mají za sebou základní zákopové boje a technické postupy mají v krvi,“ uznává speciál. „Já osobně jsem překvapený, a co u nich oceňuji, to je jejich nasazení, chuť zdokonalovat se ve výcviku, a i když jim to dává pěkně fyzicky zabrat, jdou do toho naplno.“

Velký dík patří městu Znojmo

Přínosem podobných výcviků je podle Matyzy především fakt, že se jimi záložníci přibližují standardům profesionálních vojáků, s nimiž by byli případně společně nasazení.

„Povrchové bojiště se díky jeho nasazení drony, moderními senzory, pozorovacími a průzkumnými prostředky stalo extrémně nebezpečným místem, kde jsou přesun a působení jednotek závislé na kvalitě a množství

protidronových prostředků. Umět využívat podzemní prostory, naučit se v nich efektivně pohybovat a zároveň je dokázat bránit proti diverzním akcím nebo bojové činnosti protivníka, je proto pro vojáky nesmírně cenné,“ zdůraznil ředitel KVV Brno. „Velký dík patří i místní samosprávě, především starostovi Znojma, že tento druh výcviku umožnili a mohli jsme si vyzkoušet postupy a taktiku na neobvyklém místě.“

Výcvik v podzemí? Naprostá bomba!

„Je to letos naše první cvičení a musím uznat, že předčilo moje očekávání. Je to unikát, nejenom co se týká druhu výcviku, ale i prostředí. Znojenské podzemí je unikátní samo o sobě a naučit se nové věci, to je naprosto super,“ říká jeden ze záložníků.

Přidávají se i další a nešetří chválou. „Výcvik ve vojenském prostoru je skvělý, ale tohle nám zase zvýšilo naše schopnosti. A vyzkoušet si tady všechny záludnosti boje v podzemí, a ještě pod taktovkou speciálů, to je fakt bomba,“ shodují se téměř všichni.

Text: Jana Deckerová, foto: Jan Kouba

LOGISTICI POSILUJÍ SVÉ SCHOPNOSTI

Armáda České republiky převzala tři nové cisternové návěsové soupravy určené k přepravě pohonných hmot. Moderní technika posílí schopnosti logistických jednotek při zabezpečení úkolů na území České republiky i v zahraničí.

Cisternová návěsová souprava je určena pro velkokapacitní přepravu pohonných hmot po pozemních komunikacích. Skládá se z tahače a cisternového návěsu. Konstruktivní řešení cisternového návěsu umožňuje hromadnou přepravu až tří druhů pohonných hmot – benzínu automobilového, nafty motorové a petroleje leteckého současně, což zvyšuje flexibilitu při plnění logistických úkolů.

Souprava se skládá z tahače Scania typu G500 A6x2/4 s výkonem motoru 368 kW, vybaveného automatickou převodovkou. Na něj navazuje cisternový návěs Stokota Eurolight 42 000L/5C o celkovém užitém objemu nádrže 42 000 litrů, která je rozdělena na pět samostatných komor o objemech 11 500, 5 000, 6 500, 9 000 a 10 000 litrů. Souprava je vybavena čerpadlem s výkonem 900 litrů za minutu a umožňuje měřený výdej i sání motorové nafty nebo leteckého petroleje ze všech a do všech komor. Pro potřeby malovýdeje je k dispozici hadice DN 50 o délce 30 metrů osazená výdejní pistolí ZV 400 s měnitelnými nástavci různých průměrů.

Spolehlivost a bezpečnost přepravy

„Tři nové návěsové soupravy byly předány příslušníkům 141. zásobovacího praporu Pardubice, 143. zásobovacího praporu Lipník nad Bečvou a Praporu podpory nasaditelných sil Rakovník,“ sdělil ředitel Agentury logistiky plukovník Miroslav Horáček. „Jejich zavedením do výzbroje dochází k významnému posílení schopností resortu obrany v oblasti přepravy a distribuce pohonných hmot,“ dodal Horáček.

Nová technika nahrazuje zastaralé přepravníky pohonných hmot T-815 CA 18 a cisternové přívěsy CP 11, čímž přispívá k modernizaci logistické techniky Armády České republiky a ke zvýšení provozní spolehlivosti i bezpečnosti přepravy. Do budoucna se počítá s pořízením dalších souprav jak pro pozemní síly, tak pro letectvo.

Text: kpt. Jakub Moravec, foto: kpt. Denisa Pířová

A FAKTA

Veřejná zakázka (otevřené řízení) byla vyhlášena v březnu 2025, předmětem bylo pořízení tří cisternových návěsových souprav na pohonné hmoty s čerpacím měřicím a výdejním zařízením v komerčním provedení. Kupní smlouva byla uzavřena v srpnu 2025 s dodavatelem Scania Czech Republic, s. r. o., s kupní cenou 39 675 900 Kč včetně DPH.

Raketomet DeepFires od společnosti RTX je na materiálech výrobce k vidění s párem kontejnerů velikostně odpovídajících střelám s plochou dráhou letu TLAM.

AUTONOMNÍ SAMOHYBNÉ RAKETOMETY

MODULÁRNÍ ZBRANĚ NEJEN PRO AMERICKOU ARMÁDU

Každoroční shromáždění Asociace US Army – anglicky Association of the United States Army neboli zkráceně AUSA – uskutečněné loni mezi 13. a 15. říjnem 2025 ve Washingtonu, opět dalo radě zbrojovek možnost předvést své nové produkty. Mezi ty nejzajímavější lze zařadit trojici dělostřeleckých systémů, které jsou schopny vést bojovou činnost bez lidské obsluhy.

Probíhající konflikty ukazují, že stejně jako se kulomet stal zbraní, jejíž hromadné nasazení způsobilo revoluci ve vojenství za první světové války, tak v současnosti se do této role dostávají bezpilotní letouny, bezosádková vozidla a bezosádková plavidla. Prozatím nejde o zcela autonomní prostředky, rozhodující se pomocí umělé inteligence, ale lidskými operátory dálkově řízené vzdušné, pozemní či námořní robotické komplety. Do budoucna však lze předpokládat, že dojde i k širší „militarizaci“ AI (pokud nebude tento trend omezen nějakou mezinárodní smlouvou, obdobně jako je tomu u šíření jaderných zbraní), a roboty se v boji budou rozhodovat samy, bez přímého lidského vstupu. Např. obě znepřátelené strany v rusko-ukrajinském konfliktu reagují na masivní proliferaci dronů všech kategorií stále častějším používáním bezosádkových vozidel, plnicích bojové i zabezpečovací úkoly (viz ATM 10 a 11/2025).

Tento trend pozorně sledují zahraniční výrobci vojenské techniky, což se nyní potvrdilo, když americké společnosti Oshkosh Defense a RTX (dříve známá jako Raytheon) poprvé veřejně ukázaly „rodinu“ bezosádkových

vozů FMAV (Family of Multi-Mission Autonomous Vehicles), respektive salvový raketomet DeepFires. FMAV tvoří tři velikostně a hmotnostně rozdílné stroje, a sice lehký L-MAV (Light Multi-Mission Autonomous Vehicle),

střední M-MAV (Medium Multi-Mission Autonomous Vehicle) a těžký X-MAV (eXtreme Multi-Mission Autonomous Vehicle). L-MAV je zkonstruován na bázi lehkého obrněného vozidla JLTV A1, přesněji systému,

Stejnou vozidlovou platformu jako DeepFires využívá i systém M-MAV.

Lehký komplet L-MAV lze nabít jedním standardním kontejnerem LPC pro raketometry MLRS/HIMARS.

DeepFires byl na sympoziu AUSA v říjnu 2025 k vidění se čtveřicí kontejnerů pro rakety systému Patriot.

který je výrobcem označován jako ROGUE-Fires (Remotely Operated Ground Unit Expeditionary – Fires) a zaveden u americké námořní pěchoty pod názvem NMESIS (Navy Marine Expeditionary Ship Interdiction System). Zatímco ROGUE-Fires je raketový komplet, jehož jedinou úlohou je boj s nepřátelskými plavidly pomocí protilodních řízených střel RGM-184A až do vzdálenosti 200 km od pobřeží, L-MAV byl upraven tak, aby mohl používat i jinou munici, a spektrum jeho cílů se výrazně rozšířilo. V březnu 2025 firma Oshkosh Defense na sympoziu Global Force Symposium, konaném v Huntsville v Alabamě, představila systém L-MAV schopný nést jeden standardní přepravní a odpalovací kontejner LPC (Launch Pod Container), původně určený pro raketometry MLRS/HIMARS. Ten může obsahovat buď šestici řízených střel GMLRS, GMLRS-ER nebo GLSDB, jednu taktickou balistickou střelu ATACMS, či dvě rakety PrSM. Poslední ze jmenovaných zbraní doletí až na vzdálenost 500 km (pokročilá verze má mít dolet dokonce dvojnásobný) a má být schopna zasahovat pohyblivě se jak pozemní, tak hladinové cíle a ničit je kinetickou energií a výbuchem 91kg bojové hlavičky. Na říjnovém shromáždění AUSA byl předveden komplet L-MAV se čtyřmi transportně-startovacími kontejnery obsahujícími vyčkávací munici AeroVironment Switchblade 600 (více informací v ATM 9/2025) a protidronovým rušičem BlueHalo Titan C-UAS.

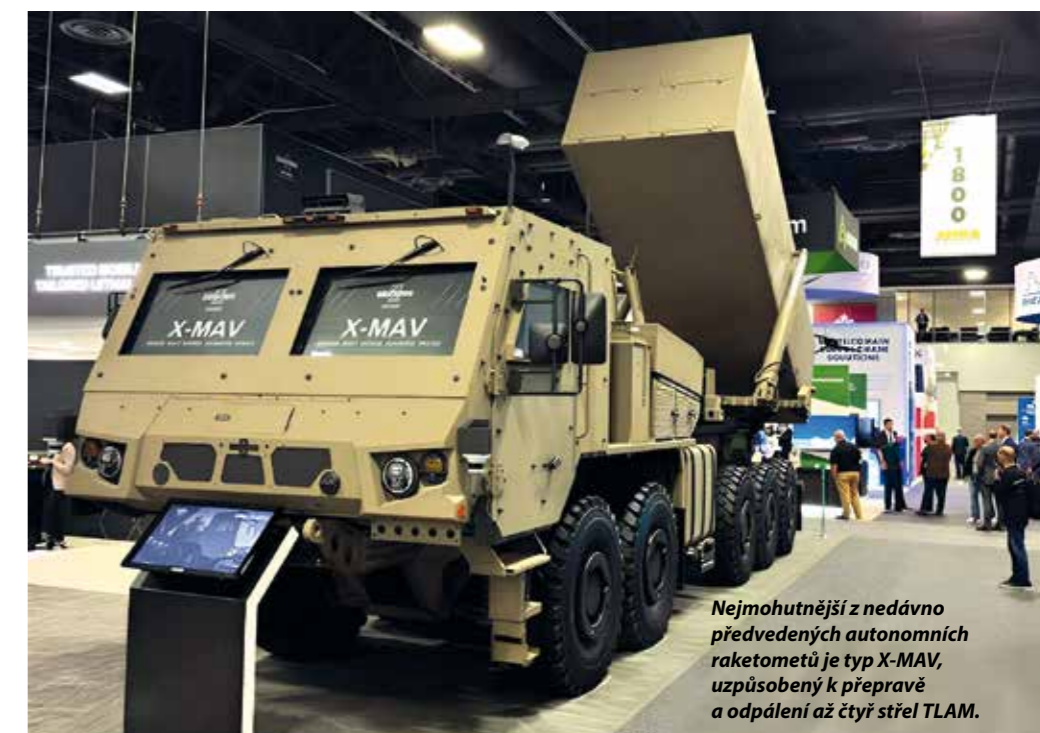
M-MAV byl sestaven na základě středního nákladního automobilu FMTV A2 se znakem náprav 6x6. Vozy této verze vyrábí Oshkosh Defense od roku 2018, přičemž firma již obdržela objednávky na více než 3 000 kusů. Vzhledem k více než sedmitunové kapacitě uveze

typ M-MAV dva raketové kontejnery LPC, což je stejné množství jako v případě salvových raketometů M270 MLRS na pásovém podvozku a dvojnásobek oproti kolovým M142 HIMARS. Může tedy transportovat a salvou odpálit až 12 řízených střel GMLRS/GMLRS-ER/GLSDB, dvě ATACMS nebo čtyři PrSM. Navíc může sloužit i jako nosič palebné části vyvíjeného systému protivzdušné obrany IFPC Inc 2 (Indirect Fires Protection Capability Increment 2) kategorie SHORAD. Výhodou vozidel FMTV A2 je přepravitelnost vzduchem středními dopravními letouny C-130 Hercules. Stejně šasi jako M-MAV

využívá též komplet DeepFires od společnosti RTX. Ten během března 2025 úspěšně absolvoval zkoušky na armádní základně Fort Irwin v Kalifornii. Na jeho konstrukci se mimo RTX a Oshkosh Defense podílela ještě společnost Forterra, dodávající technologii AutoDrive pro autonomní provoz. Na fotografiích z veřejných výrobce je DeepFires vidět nabitý párem kontejnerů rozměrů podobných jako pro střely s plochou dráhou letu TLAM, tedy Tomahawk Land Attack Missile. Na sympoziu AUSA měl tento raketomet pro změnu na OZ umístěny čtyři kontejnery raket systému PVO Patriot.

Jakožto vozidlová platforma pro X-MAV slouží modifikovaný těžký nákladní vůz 10x10 s hákovým nakladačem PLS (Palletized Load System) A2. Ten je schopen samostatně nakládat, vykládat a přepravovat náklad o hmotnosti téměř 15 t, což z něj činí ideální základ pro vysoce mobilní raketometný systém. Již jen statická ukázka tohoto demonstrátoru na AUSA odhalila řadu zajímavých detailů, jako např. pancéřovanou dvoudveřovou kabinu (u níž je otázka, zda bude i součástí finálního provedení a zda u stroje půjde zvolit mezi možnostmi obsluhy lidskou osádkou a jeho ovládním na dálku) či mohutný kontejner pro čtveřici řízených střel. I když je zřejmé, že v případě kontejneru šlo pouze o nefunkční maketu (mj. u něj zcela chyběla nezbytná kabeláž), jeho rozměry a informace od výrobce naznačují, že by se mohlo jednat o vhodné OZ pro střely TLAM. Proto není překvapivé, že Oshkosh Defense má zájem o účast v novém zbrojním programu Pentagonu, známém pod zkratkou CAML-H (Common Autonomous Multi-Domain Launcher Heavy). V jeho rámci by měly pozemní síly získat moderní samohybná odpalovací zařízení pro protizemní/protilodní střely TLAM a protiraketové řízené střely MIM-104F PAC-3 MSE.

Text: Dušan Rovenský, foto: Oshkosh Defense a RTX

Nejmohutnější z nedávno předvedených autonomních raketometů je typ X-MAV, uzpůsobený k přepravě a odpálení až čtyř střel TLAM.

ČERNÍ JESTŘÁBI S BAMBI VAKY

Na mezinárodním neveřejném letišti Přerov (LKPO), jehož provozovatelem je státní podnik LOM Praha, se v březnu uskutečnilo cvičení zaměřené na výcvik posádek pro operace leteckého hašení.

Cílem bylo získání potřebných kvalifikací pro nové členy posádek v misích leteckého hašení. Jako příklad lze uvést projekt RescEU, v jehož rámci jsou letecké kapacity v případě potřeby aktivně nasazovány k hašení požárů napříč Evropou.

Využití čtyř strojů UH-60 Black Hawk

Vrtulník je vybaven bambi vakem (Bambi Bucket), jehož kapacita je 3450 až 4000 litrů vody, nebo podvěsnou nádrží Helitak (Fire Tank), která má kapacitu až 4500 litrů vody. Bambi vak se plní ponořením do vodního zdroje za letu, ze země pomocí požárních hadic speciálními proudnicemi přímo z hasičských cisteren nebo z přenosné nádrže na zemi. Plnění bambi vaku vyžaduje vysokou přesnost pilota a koordinaci s hasiči na zemi. Podvěsná nádrž se plní přímo z vodní hladiny nebo z přenosné nádrže na zemi. Přenosná nádrž neboli flexi tank má objem 50 000 litrů vody. Na výcviku se podílely HZS Olomouckého a Moravskoslezského kraje včetně vojenské hasičské jednotky (VHJ) letiště Přerov.

Text: tým LKPO, foto: LKPO a Pavel Hron

ZEMŘEL IMRICH BUGÁR, LEGENDA DUKLY A ČESKÉ ATLETIKY

Český sport přišel o jednu ze svých největších legend. Ve věku nedožitých 71 let zemřel Imrich Bugár, stříbrný olympijský medailista z Moskvy 1980, mistr světa z Helsinek 1983 a držitel dodnes platného československého rekordu v hodu diskem (71,26). Držitel Ceny Emila Zátopka pro sportovní legendu roku 2025 spojil celou svou kariéru i povolání po jejím konci s pražskou Duklou.

DUKLA

Imrich Bugár se narodil 14. dubna 1955 v Dunajské Středě. Muž, který po desetiletí určoval podobu světové atletické disciplíny, už mezi námi není. Zanechal za sebou mimořádný sportovní odkaz, podpořený mnoha velkými medailemi z domácích a světových akcí. Po skončení závodní kariéry zůstal věrný Dukle Praha. Nejprve jako trenér, později dlouhá léta jako člen zahraničního oddělení. Výrazně se podílel také na organizaci diskařského Memorálu Ludvíka Daňka v Turnově. Sportovní cesta Imricha Bugára začala v rodném městě, kde navštěvoval maďarskou základní školu. Přestože byl nadaným házenkářem, přitáhl ho hod diskem – díky trenérovi Vincenci Vendégovi. V patnácti letech vyhrál okresní přebor a odešel do Bratislavy, kde se vyučil ve Slovnaftu. Když měl nastoupit vojenskou službu, očekávalo se jeho působení

v Dukle Banská Bystrica, ale nakonec zamířil do Dukly Praha, které zůstal celoživotně oddaný. Jeho trenérem se stal Miloslav Vlček, jenž stál u všech Bugárových vrcholů. Olympiádu v Moskvě označoval za největší vzpomínku, v pětadvaceti letech tam získal stříbro v osobním rekordu. O to bolestnější pro něj byl bojkot her v Los Angeles 1984, kdy byl v životní formě. „Něco se ve mně zlomilo,“ vzpomínal. Přesto se dokázal vrátit a v roce 1988 nesl v Soulu československou vlajku. Třetí a poslední olympijský start absolvoval v Barceloně 1992, kde už zároveň trénoval Roberta Změlíka, pozdějšího olympijského vítěze v desetiboji. Kariéru ukončil v září 1995 a krátce poté převzal Olympijský řád z rukou Juana Antonia Samaranche. Jeho rekord 71,26 metru z roku

„MYSLÍM, ŽE DUKLA NEMĚLA VĚRNĚJŠÍHO DUKLÁKA. BYL NA SVŮJ KLUB HODNĚ PYŠNÝ,“ POZNAMENAL KE SMUTNÉ UDÁLOSTI ŘEDITEL ARMÁDNÍHO SPORTOVNÍHO CENTRA PAVEL BENC.

1985 dodnes nikdo nepřekonal. „Vybral jsem si disk, protože jsem za mlada hrozně rád něčím házel,“ říkával s úsměvem. A s podobnou lehkostí mluvil i o svém působení v Dukle: „Měl jsem všechno, co jsem potřeboval. O nic jsem se nemusel starat. Dával jsem si postupné cíle a šel si za nimi.“

Vzpomínky na moskevské stříbro

Bugár si pečlivě vedl statistiky svých výkonů. Uměl o nich i krásně vyprávět. Zvláštní pozornost samozřejmě poutá olympijská medaile z Moskvy, z jeho premiérového startu pod pěti kruhy. „Vybojoval jsem ji v osobním rekordu. A to jsem před odletem neměl bůhvíjakou formu,“ poznamenal bez váhání při jednom z rozhovorů. Samotný závod měl dle jeho slov velice podivný průběh. Zlato získal v té době poměrně neznámý sovětský diskař Raščupkin, favorizovaný Kubáncem Delis skončil až třetí. „Dozvěděli jsme se, že tam trochu švindlovali. Já bych druhý zůstal, ale vítěz neměl být vítěz...“ Jak si tuhle lapálii vysvětlit? „Rusovi metr přidali, Delisovi ubrali. Ke všemu ten Raščupkin hodil možná ještě míň než

Wolfgang Schmidt, takže by nakonec skončil až čtvrtý. Bohužel všechny záznamy z moskevské olympiády zmizely. Druhý den jsme chtěli svolat komisi, která by vše prošetřila. Ale jak říkám, průkazné materiály byly fuč. V té době ještě rozhodčí běhávali na místo dopadu a označovali ho. Dalo se to ovlivnit,“ byl Bugár přesvědčen i po více než třiceti letech.

Bojkot OH v Los Angeles těžce nesl

Za čtyři roky od moskevského stříbra se jeho sportovní svět obrátil naruby. Stranické nařízení zakázalo sportovcům z východního bloku účast na olympijských hrách v Los Angeles. „Vůbec jsem se s tím nechtěl smířit. Byl jsem v té době nejlepší na světě,“ vzpomínal Bugár. Zpráva ho zastihla přímo v Kalifornii, kde byl na přípravném kempu. „Nemohl jsem tomu uvěřit. Něco se ve mně zlomilo. Od té doby jsem už žádnou velkou medaili nezískal.“ Přesto se pokoušel vzdorovat. Mluvil s tehdejší předsedou ÚV ČSTV Antoninem Himlem, dokonce zvažoval, že by se her zúčastnil na vlastní náklady. „Všechno bylo marné. Ještě mě nutili, abych odjel na Družbu (mezinárodní sportovní akce v Sovětském svazu za účasti států, které bojkotovaly OH v Los Angeles – pozn.). Já jim ale řekl, že když nemůžu na olympiádu, tak si vezmu dovolenou.“ Nakonec mu start na Družbě nařídili. „Kontra-rozvědce se nelíbilo, že jsem v Americe blbě mluvil. Všude jsem říkal, že nevidím důvod, proč bychom do Los Angeles neměli cestovat. Tak mi dali nůž na krk.“ Výsledek tam nebyl podle představ, ale o žádný bojkot nešlo. „Vždycky jsem chtěl podat co nejlepší výkon. Předtím jsem byl na dovolené u moře, spíš takovém soustředění, jen místo trenéra jsem měl s sebou manželku,“ prozradil. Italoval ho přemluvil k rámcovému závodům, házel a užíval si pohody. „Před Družbou

jsem ještě startoval v Norsku. Z Osla jsme pak letěli do Moskvy. Jenže nám zapoměli říct, že změnili časový program. Přiletěli jsme ve čtvrtek a místo soboty se házelo už v pátek. Ten den na přípravu mi chyběl. Hodil jsem jen 65,36 metru.“

O cestě k úspěchům

Jeho výkonnost v mládí rychle rostla a cesta k první velké nominaci byla stejně neobvyklá jako on sám. „Šlo o mezistátní utkání ve Švédsku. Uměl jsem jen maďarsky, tak jsem šel za panem farářem, aby mi to přečetl,“ vzpomínal Bugár. Farář mu tehdy sdělil čas srazu i to, že si má vzít bílé trenky. „Hodil jsem je do igelitky a jel. Neměl jsem ani pořádné boty. Ve Švédsku jsem pak našťastí nafasoval svoje první adidasky,“ vyprávěl o svých začátcích. „V Bánské emigroval trenér vrhačů, na Rudé hvězdě už měli jednoho Poláka a dalšího cizince nechtěli. Až pan Vlček z Dukly Praha řekl: Když tě nikdo nechtěl, tak jsem tě vzal já,“ popisoval. Do Dukly nastoupil 1. října 1974 a už v ní zůstal celý život. Ve vrhačské partě rychle zapadl. „Bylo to fajn. Vzali mě mezi sebe, i když jsem pořád uměl jen maďarsky. Trenér vždycky říkal, že nemám mluvit, ale makat,“ smál se. Když v Zaragoze poprvé přehodil sedmdesát metrů, byl šťastný. „Celkem se mi to povedlo šestkrát. Maximum mám 71,26 ze San Jose v roce 1985. Tehdy to bylo šedesát centimetrů za světovým rekordem.“ Jeho dlouholetým rivalem byl Gejza Valent. „Taky mě párkrát porazil. Ale byl v pohodě. Jeden rok jsem s ním byl častěji než s manželkou,“ žertoval. Měl však jednu slabost – chrápání. „A občas si v noci rozsvítil a začal cvičně házet. Moc jsem se nevyspal,“ přidal k dobru historiku ze společně strávených chvil. Olympijské příběhy tvořily osu jeho kariéry. V Soulu

byl dokonce vlajkonošem. „Bylo mi třiatřicet. Vůbec mi nesedla aklimatizace. Na východě jsem měl vždycky problém.“ Na třetích a posledních hrách v Barceloně 1992 už byl nejen závodníkem, ale i trenérem. „Trénoval jsem Roberta Změlíka, který tam vyhrál desetiboj. Limit jsem hodil na poslední chvíli a jel si to spíš užít.“ A přivezl si i jednu vzpomínku, kterou vyprávěl s úsměvem. „Myslel jsem si, že jsem vysoký chlap. Šli jsme k moři na molo a proti nám se vynořil Dream Team. Všichni o hlavu vyšší. Jako by proti mně stála černá zeď. Jen jsem koukal. A pak jsem je viděl i v akci. Uměli to kluci.“

Veselá povaha a bavič

Ještě na prosincovém vánočním setkání jubilatů Dukly hýřil sedmdesátiletý Bugár vtipem a veselou náladou. Neustále si uchovával svůj typický nadhled a laskavý humor. „Co jsem uměl, už jsem zapomněl. V sedmdesáti letech už to ani nepotřebuju. Na plese olympioniků mi bohatě stačí oplodňovák, tedy pomalé tance,“ říkával. Narodil se v obci Ohrady na slovensko-maďarském pomezí a nikdy nezapřel kořeny ani chutě dětství. „Kachna a husa jsou výborné, ale nejvíc jsem se vždycky těšil na domácí zabijačku. V ní je všechno, ovárek, jitričky, jelítka, polévka...“ Jako mladík býval řezníkovi k ruce. „Pomáhal jsem. Sádlo jsem dělal tolikrát, třeba až do čtyř do rána. Ostatní už byli opití, já to musel celé hlídat. Ale bylo to hezké,“ vzpomínal. A jeho otec měl pro něj vždy jasný úkol. „Táta mi říkal: Tobě to jde nejlíp. Postavil mě vedle kotle, podal pětilitrový demizon bílého a povídá: Až bude sádlo hotový, demizon může být prázdný. A tak se také stalo,“ rozesmála přítomné v sále ikona armádního klubu Dukla.

Čest jeho památce!

Imrich Bugár 8. dubna 2026 navždy odešel, ale jeho stopa v československé atletice zůstává nesmazatelná. Byl sportovcem, který spojoval sílu s elegancí, a člověkem, jenž zůstal věrný hodnotám i lidem kolem sebe.

KARIÉRA V KOSTCE

Imrich Bugár byl bývalý československý atlet, diskař, stříbrný z olympiády 1980 v Moskvě. Na vojnu zamířil v říjnu 1974 k trenérovi Miloslavu Vlčkovi do Dukly Praha, oddílu, jemuž nakonec zůstal celoživotně věrný. Je mistrem Evropy z roku 1982 a mistrem světa z roku 1983. Jeho osobní rekord je 71,26 metru z roku 1985. Průměr jeho deseti nejlepších výkonů je 70,12 metru, průměr z 50 nejlepších závodů je 67,02 metru. Byl šestkrát zvolen (v mužské kategorii) nejlepším československým atletem roku (1980–1985) a jednou sportovcem roku (1982). V hodě diskem překonal šestkrát československý rekord a celkem patnáctkrát (v rozmezí 17 sezon, 1978–1994) se stal v této disciplíně mistrem republiky. V ASC Dukla zůstal i po skončení vrcholové sportovní kariéry a pracoval v referátu zahraničních sportovních styků. Od roku 1993 byl členem představenstva v Českém klubu olympioniků. Na podzim 2013 se aktivně zúčastnil taneční soutěže StarDance, kde se s partnerkou Jitkou Šorfovou umístili jako třetí. Od dubna 2015 byl předsedou UNIASK ČR.

ČESKOSLOVENSKÁ VOJENSKÁ KONTRAŠPIONÁŽ PROTI OHROŽENÍ REPUBLIKY TERORISMEM V ROCE 1938

Československo bylo na konci třicátých let 20. století státem, jenž byl v čím dál tím těsnějším sevření nepřátel. Jak a s jakými výsledky čelil československý vojenský zpravodajský aparát hrozbám náhlého napadení paramilitárními formacemi?

Československo se stalo v letech 1938–1939 cílem a dějištěm sabotážních a teroristických činů. Přípravovaly a prováděly je speciální složky trojice sousedních států – Německo, Maďarsko a Polsko. Lišily se rozsahem a volbou prostředků, ale cíl byl stejný. Šlo o podlomení obranyschopnosti republiky. Z hlediska celkového dosahu byly nejnebezpečnější akce, které chystalo nacistické Německo. Pro daný historický případ se zřejmě nejlépe hodí označení subverzivní terorismus, organizovaný jedním státem vůči jinému.

Terorismus jako jeden z nástrojů agrese

Akce uvedeného druhu tvořily součást německého plánu napadení Československa. V jeho kontextu ovšem nešlo jen o diverzní činy v blízkosti fronty. Přípravy kalcím v hlubším zázemí byly zaměřeny též na důležitá infrastrukturační zařízení. Cíl spočíval v rozvratu civilního sektoru. Jeho víra ve smysl obrany měla být zlomena, což by vedlo k rozkladu zázemí se všemi fatálními důsledky. Pro ilustraci uvedme jeden z nejpodlejších záměrů. Šlo o vyřazení signální a výstražné soustavy hlásné služby protiletecké obrany. Tím mělo být hlavní město Praha vystaveno na počátku války nečekanému leteckému bombardování. Potenciálně tragické následky takového činu pro civilní obyvatelstvo jsou nasnadě. Sabotážní a teroristické akce připravoval abwehr, německá vojenská zpravodajská služba. Pro daný účel si na podzim 1937 zřídil speciální VII. (od července 1938 II.) oddělení (zvláštní služba), členěné na skupiny I (menšíny) a II (zvláštní opatření). Ozbrojené akce připravovala skupina II. Druhému oddělení centrály v Berlíně byla podřízena analogicky organizovaná druhá oddělení úřadoven abwehru (Abwehrstellen), tedy detašovaných pracovišť. Akce na území Československa chystaly úřadovny IV Drážďany, VIII Vratislav, XIII Norimberk a po anšlusu Rakouska v březnu 1938 též XVII Vídeň. Šlo

o aparát, jenž byl vydatně dotován finančně i materiálně. Dovolit si mohl prakticky cokoli. V zahraničí se obecně opíral o radikální vrstvy a nedemokraticky orientovaná politická hnutí a strany německých menšin. V československém případě šlo o Sudetoněmeckou stranu a její sympatizanty. Z těchto řad

se rekrutovali důvěrníci, kteří se chystali se zbraní v ruce realizovat zákeřné plány.

Strategický přepad

Vše se připravovalo tak, aby byl maximálně využit moment překvapení. Obránce neměl vůbec dostat šanci účinně se bránit. Šlo

o strategický přepad. Sabotážní a teroristické činy v něm obdržely mimořádně významnou úlohu. Jejich smysl specifikovala nejnovější verze plánu Zelený, tedy plánu na napadení Československa.

Říšský kancléř Hitler jej podepsal 30. května 1938. O tajně budovaných strukturách se v něm hovořilo takto: „Cílem těchto úderů musí být proniknout na četných místech a v operativně výhodném směru do československých opevněných linií, anebo těchto opevnění dobýt z týlu. Pro úspěch této operace bude důležitá spolupráce se sudetoněmeckým pohraničním obyvatelstvem, se zběhy z československé armády, s parašutisty, s výsadkovými jednotkami a s jednotkami sabotážní služby.“

Ještě předtím, na podzim 1937, se o zpravodajské rozkrytí uvedených plánů rozhofela úporná bitva. Šlo o příběh, v němž svou roli sehrály dezinformace, agenturní hra na obě strany i odhalení s dalekosáhlými důsledky.

Agenturní stínohra

V obraně proti sabotážím a terorismu spojilo své síly výzvědné odvětví československého vojenského zpravodajství s obranným.

Armádní aparát spolupracoval se zpravodajskými orgány ministerstva vnitra. Na rozdíl od vojenského zpravodajství byly oprávněny provádět úkony v rámci trestního řízení. Nejčennější zprávy přinášel Paul Thümmel, agent působící pod známou krycí značkou A-54. V roce 1934 se stal hlavním důvěrníkem Abwehrstelle IV v Drážďanech.

Právě díky němu sledovala pátrací skupina plukovníka gšt. Františka Moravce prakticky od samého počátku vývoj teroristické rezidentury. Nejpřesnější informace obdržela z rozsáhlého úseku drážďanské úřadovny abwehru. Rozprostíral se od Ašského po Frýdlantský výběžek. Čtyřiapadesátka sdělovala průběžně hodnosti, jména, funkce, a dokonce podrobnosti o organizaci drážďanského II. oddělení. Na agenturní schůzky neváhal Thümmel přinést vzorky nenápadně baleného sabotážního materiálu i nejnovější rádiovou agenturní stanicí pro spojení s rezidenturou v Československu.

Pučistické akce

Po konfrontaci jeho zpráv s dokumenty abwehru ovšem víme, že Moravcovo zpravodajství mátl. S největší pravděpodobností,

kteřá hraničí téměř s jistotou, byl aktérem dezinformační kampaně Vrchního velitelství IV. armádního sboru wehrmachtu v Drážďanech. Abwehrstelle IV mu byla podřízena po stránce zpravodajské přípravy válečných operací.

Thümmel dlouho vytvářel dojem, že německá vojska zaútočí ve třech souběžných směrech přes Krušné hory. Cestu do vnitrozemí jim měly otevřít rozsáhlé pučistické akce v týlu československé obrany. Ve skutečnosti se německá armáda chystala na výpad z Lužice k jihu. Odpovídala tomu i volba těžiště příprav diverzních akcí v Lužických horách. Až v září nastal v agentově zpravodajství zásadní zlom. Vystoupil ze svého dezinformačního stínu. Dnes prokazatelně víme, že 12. září 1938 přestal klatat a podal informace, které se objektivně a plně kryly s realitou. Důvod Thümmelova udivujícího obratu zůstává dosud velkou neznámou.

Přehližené důkazy

Thümmelova sdělení byla významná i z toho důvodu, že udržovala zpravodajská a bezpečnostní aparát ve střehu. V červenci 1938 došlo avízo, že v srpnu začne pašování zbraní

z Německa. Bylo jen otázkou času, kdy dojde k odhalení prvního kontrabandu. Zvýšená pozornost se vyplatila. První zásilku odhalila hlídka finanční stráže 12. srpna 1938 ve slezské Vidnavě. Následně se rozjelo rozsáhlé pátrání. Do 18. srpna vydaly tajné skrýše na základě výpovědí zatčených Němců, členů sabotážní rezidentury, přes 250 pistolí s náboji.

Díky dobré práci obranného zpravodajství se tato událost rychle rozrostla do rozsáhlé kauzy. Během jejího vyšetřování bylo zatčeno téměř 60 osob. Neprokázaly příliš velkou míru konspirace a soudržnosti. Záhy po zatčení obsáhle a dopodrobna vypovídaly o tom, jak se v Říši účastnily speciálního výcviku a co bylo jejich úkolem. Nálezy smrtících prostředků v následujících týdnech přibývaly. Bezpečnostní orgány odhalily další tajný sklad v Horním Dvoře v Jindřichovicích na Krnovsku. Ve dnech 14. až 16. září 1938 odtud vyzvedly dva samopaly a pistole německého původu se střelivem i několik desítek ručních granátů.

Domovní prohlídka a výslech

Zdaleka nejbohatší nález byl učiněn v Březí u Mikulova. Domovní prohlídka a výslech zatčeného člena diverzní skupiny abwehru vedly ke zbraním ukrytým nejen u něho v domě, ale též v márnici místního hřbitova. Vedle pistolí se zde nacházely čtyři samopaly, několik tisíc nábojů, 60 ručních granátů a trhaviny, balené nenápadně jako běžné spotřební zboží. Skryš destruktivního materiálu, zbraní a střeliva náhodně objevili též všímaví čeští občané na místě velice nečekaném. Ve vzácném dřevěném kostele sv. Trojice ve Valašském Meziříčí byla 11. září 1938 pod venkovním krovem nalezena úplná výbava pro destruktivní skupinu abwehru, tedy několik pistolí s náboji a hlavně trhaviny v nenápadných obalech.

Československá vláda se snažila v září 1938 seznámit mezinárodní veřejnost se smrticími nástroji, které jasně svědčily o tom, k čemu měly posloužit. Byla to však marná snaha, Československo se již ocitalo v mezinárodní izolaci. Pádňé důkazy o přípravě agrese nezajímaly nikoho z těch, kteří Československo mohli a měli podpořit.

Nabízí se zde jistý obecnější závěr, který má doslova nadčasovou platnost a význam. Zpravidla velice pracně a nákladně získané a prověřené zpravodajské informace jsou odpovídajícím způsobem využity jen tehdy, pokud je odpovědná místa plně respektují, pokud uváží to, o čem svědčí, a hlavně pokud podle nich adekvátně rozhodují. V mnoha ohledech to platilo pro výsledky práce československého vojenského zpravodajství meziválečného období i v letech protinacistického odboje.

Text: Karel Straka, foto: VHÚ

4/2026

dukla**sport**

Foto: CPA

ŠPINDL FANDIL MADĚROVÉ

NA JUNIORSKÉM MISTROVSTVÍ SVĚTA ZÁŘILI SKOKANKA ANEŽKA INDRÁČKOVÁ A SDRUŽENÁŘ LUKÁŠ DOLEŽAL

OLYMPIJSKÁ ŠAMPIONKA V AKCI NA DOMÁCÍM SVAHU:

MADĚROVÁ ROZJÁSALA FANOUŠKY PŘI SP VE ŠPINDLEROVĚ MLÝNĚ

Premiérový podnik Světového poháru v paralelním slalomu ve snowboardingu konaný na českém území ozdobila skvělým výkonem a ziskem druhého místa zlatá medailistka z únorových olympijských her Zuzana Maděrová. V dramatickém souboji podlehla ve finále pouze japonské závodnici Cubaki Mikiové.

S Japonkou prohrála závodnice liberecké Dukly ve finálovém závodu Světového poháru podruhé za sebou, ale přesto byla ve Špindlerově Mlýně nadšená. Hned v cílovém prostoru se obě velké soupeřky objaly a s úsměvem si blahopřály. Českou hvězdu hlavně těšilo, že tuzemskou premiéru elitního seriálu alpských snowboardistek ozdobila druhým místem. „Mám obrovskou radost,“ byla její první slova v cíli.

Na sjezdovce ve Svatém Petru se sešla prakticky kompletní světová špička v čele s Maděrovou, naopak dvojnásobná olympijská vítězka v této disciplíně Ester Ledecská dala přednost lyžím, startovala ve sjezdu Světového poháru ve Val di Fassa.

Maděrová na rozdíl od předešlého závodu SP v polské Krynici, kde se po chybě v jedné jízdě do finálových rozjížděk nedostala, tentokrát v kvalifikaci nezaváhala. V úvodním kole stejně jako v olympijském finále jela společně s Rakušankou Sabine Payerovou a měla nakonec celkově druhý nejlepší čas v modré dráze za vedoucí ženou SP Mikiovou. V červené byla dokonce o dvě setiny rychlejší než japonská spolufavoritka, ale celkově manko nesmazala.

Hlava plná zážitků

Radost udělala i početnému davu fanoušků, který právě ona asi přilákala nejvíce. „Slyšela jsem je křičet až na startu. Mám hlavu plnou zážitků a vzpomínek na dnešní den,“ pokračovala. „Nervózní jsem samozřejmě byla, což je přirozené, když vám na něčem záleží,“ řikala po finálové jízdě, v níž v samém závěru chybovala a vypadla. „Záleželo mi na tom, abych českým fanouškům ukázala, jak umím jezdit, a nedělala mnoho chyb. A jsem moc ráda, že se to povedlo takhle.“

Nezklamala jsem diváky? To byla její reakce poté, co nedosáhla na vytoužený triumf v závodu Světového poháru, který jí dosud ve

sbírce chybí. „Problesklo mi hlavou, že doufám, že jsem nezklamala ty, co se přišli podívat, ale s čistým svědomím můžu říct, že jsem udělala maximum pro to, abych jela, jak nejlíp dokážu. A i jsem tak podle mě jela. Ve finále jsem sice udělala chybu, ale to se stává.“

Soupeřky i kamarádky

Prohru se skvělou Japonkou brala s úsměvem. „Samozřejmě že jsem chtěla vyhrát, to je jasné. Ale hned, jak jsme projely cílovou čárou, jsme zase byly kamarádky, ne soupeřky. Posledních asi sedm let spolu trénujeme, i když nejsme ze stejné země. Připravujeme se spolu celý podzim a celé jaro, když je ona v Evropě, a ne v Japonsku. Rivalita tam tedy není tak velká, ale samozřejmě v závodech je nám jedno, kdo stojí na druhé straně. Vždycky chceme vyhrát. Bavíme se spolu anglicky, ale učím ji česky a ona mě zase japonsky, takže nějaká slovíčka obě umíme. V cíli mi česky říkala, že mi gratuluje. Já taky umím pogratulovat japonsky, ale

její oblíbená hláška je: „Jak se máš?“, takže jsme se zase rychle přesunuly do úplně jiné konverzace. A potom jsme se vrátily do angličtiny.“

Keclíkové scházely setiny

Dobře měla rozjetou kvalifikaci stříbrná medailistka z loňského juniorského MS a česká šampionka Adéla Keclíková, která byla na úvod sedmá v modré dráze. Druhé kolo se jí ale tolik nepodařilo a premiérového postupu mezi nejlepší šestnáctku se nedočkala. Chybělo jí k tomu pouhých devět setin sekundy. „První jízda byla super, ve druhé jsem se, abych byla upřímná, trochu trápila. Ale nemyšlím si, že by to byl špatný výsledek. Byla jsem určitě nervóznější jak normálně, Světový pohár je poprvé v Česku, takže super,“ řikala po své druhé kvalifikační jízdě Keclíková a čekala, jak to dopadne. Nakonec pro českou závodnici špatně.

Text: Jaroslav Cícha, foto: CPA

Výsledky SP ve snowboardingu ve Špindlerově Mlýně – paralelní slalom:

Muži: 1. Bormolini (It.), 2. Šinohara (Jap.), 3. Felicetti (It.), ... 11. Minárik, v kvalifikaci 33. Tulach, 36. Mareš, Počinek nedokončil, Urban (všichni ČR) diskvalifikován.

Ženy: 1. Mikiová (Jap.), 2. Maděrová (ČR), 3. Dekkerová (Niz.), ...v kvalifikaci 17. Keclíková, 29. Šonková, 32. Jechová, 34. Marešová, Otípková (všechny ČR) diskvalifikována.

KOUDELKA SKOKANSKÉ MŮSTKY JEŠTĚ NEOPOUŠTÍ...

Český skokan na lyžích Roman Koudelka zatím kariéru neuzavírá. Šestatřicetiletý reprezentant ASC Dukla potvrdil své rozhodnutí pokračovat na domácím šampionátu v Harrachově. Pod pěti kruhy se letos představil už popáté, když startoval na můstcích v italském Predazzu. Přestože se spekulovalo, že by mohl jít o jeho poslední vystoupení, zkušený závodník tyto úvahy odmítl.

„Na titul to sice v Harrachově nestačilo, ale to neznamená, že bych končil. Skoky na lyžích miluju a chci pokračovat. Věřím, že ještě přijde nějaký pěkný výsledek,“ uvedl Koudelka, který v Harrachově obsadil druhé místo za oddílovým kolegou Jiřím Konvalinkou.

Sezonu hodnotí střídavě. „Cíle jsem si nedával, chtěl jsem si hlavně užít skákání. Začátek byl hodně těžký, pak se to zlepšilo, ale závěr už tak dobrý nebyl. Povedlo se Turné čtyř můstků a pár bodovaných závodů, ale celkově toho bylo málo,“ přiznal.

Největší zklamání prožil na olympijských hrách, kde se mu v Predazzu nedařilo a ani jednou nepostoupil do druhého kola. „Tam

to na mě dolehlo. Chtěl jsem udělat výsledek, ale možná jsem se tím svázal. Bylo tam až moc chtění, a to ve skocích škodí. Nepodařilo se mi to hodit za hlavu,“ popsal.

Pozitivem naopak zůstává zdravotní stav. „Zdraví drželo, a pokud to tak zůstane, budu spokojený. Ten sport miluju a vím, že ve skocích se může povést dobrý výsledek kdykoli. I když nevyhrajou celkově Světový pohár, jeden povedený závod nebo mistrovství světa je možné,“ dodal.

S přibývajícím věkem je však podle něj vrcholový sport náročnější. „Tělo regeneruje hůř než ve dvaceti, do toho rodina a děti. Odpočinek není ideální, ale takovou cestu jsem si vybral. Manželka mě podporuje, takže důvod končit nevidím,“ řekl. Po sezoně si chce především odpočinout a věnovat se blízkým.

Výhled do budoucna zatím směřuje k příštímu roku. „Olympiáda je daleko, teď je cílem mistrovství světa ve Falunu,“ uvedl Koudelka, který cítí podporu jak ze strany Dukly, tak trenérského zázemí. „A ve Falunu, kde je malý můstek a kde to znám, bych chtěl něco ukázat,“ řekl.

Rád by pokračoval rovněž ve spolupráci s polským týmem. „Je to super v tom, že na můstku nejste sami. Vidíte nájezdové lavičky, hlídají vám vítr a natočí vás, takže v tomhle to pro nás s trenérem (Lukášem Hlavou) byla obrovská úleva,“ dodal Roman Koudelka.

Text: Jaroslav Cícha, foto: CPA

INDRÁČKOVÁ A DOLEŽAL JUNIORSKÝMI MISTRY SVĚTA!

Skvěle si vedla na juniorském mistrovství světa v norském Lillehammeru omladina z Dukly Liberec. Skokanka Anežka Indráčková i sdruzenář Lukáš Doležal získali zlaté medaile.

Potvrdila roli favoritky

Devatenáctiletá Indráčková potvrdila roli jedné z hlavních favoritek. Již v prvním kole skočila nejdál a vedla. Nejdelší pokus předvedla i ve druhém kole a mohla slavit. Mezitím se ale přes dvě hodiny čekalo kvůli větru. Psychicky náročnou situaci zvládla a stala se historicky první českou vítězkou na MSJ v této tradiční disciplíně.

Již v patnácti letech byla mezi výrazně staršími soupeřkami osmá, stejný výsledek zopakovala i vloni v Lake Placid. Nyní již všechny soupeřky nechala za sebou. Pravidelně už závodí mezi elitou, ve Světovém poháru skončila letos třináctá ve Villachu, na olympiádě v Miláně a Cortině osmnáctá.

V prvním kole doletěla nejdál ze všech na 95 metrů, na druhou, norskou obhájkyni zlaty Ingvild Midtskogenovou, měla k dobru 1,4 bodu. Indráčková šla do nájezdové stopy jako poslední. Midtskogenová předvedla 93,5 metru a pochopitelně vedla. Ale česká naděje záhy dopadla na 98 metrů. Neměla sice tak vysoké body, ale přesto to stačilo, zlatá získala s náskokem 3,3 bodu.

„Největší můj úspěch, jsem za něj vděčná. Už jsem zažila hodně juniorských šampionátů, dvě olympiády, ale na tohle jsem dřela, a to je odměna,“ libovala si Indráčková, která již před čtyřmi lety skákala na olympiádě. „Nemohu mít jiné pocity, než že jsem nadšená, šťastná. Moc jsem si to přála a podařilo se to. Říkala jsem si, že aspoň na medaili to musí stačit.“

Povedly se mi dva perfektní skoky, i když styl nebyl nic moc, stačilo to,“ řekla s dojetím. K tomu, že se závod protahoval, přidala: „Mám skvělou psycholožku, byla jsem připravená a klidná.“

V historii samostatného Česka vybojovali juniorské zlato ve skoku na lyžích v roce 2017 Viktor Polášek a o deset let dřív Roman Koudelka. Do druhého kola postoupily i další dvě Češky, Barbora Štěpánková skončila třiatřináctá, Natálie Nejedlová o tři příčky za ní.

Ztrátu smazal ve stopě

Dvacetiletý Doležal vyhrál závod v severské kombinaci se skokem na středním můstku a běhu na 10 kilometrů.

Po skokanské části byl sedmý, ztrátu 31 sekund ale ve stopě smazal a postaral se o třetí zlato českého sdruzenáře z juniorského MS za posledních deset let. Před osmi roky dominoval Ondřej Pažout, o dva roky dříve se radoval z prvenství Tomáš Portyk.

Již v prvním závodě skončil Doležal čtvrtý ve sprintu dvojic s Jiřím Kubalákem, o lepší výsledek ho připravil pád v závěru. Tentokrát si člen Dukly Liberec zklamání vynahrádl. Na můstku skočil 90 metrů a na Slovinci Lovra Percla Seručníka ztrácel půl minuty. „Na můstku jsem byl fest nervózní. Doufal jsem, že dokážu udělat, co umím, a předvést ten dobrý skok, který jsem tu předváděl v trénincích. To se nakonec docela povedlo. Nebyl vůbec špatný, ztráta nebyla tak velká,“ poznamenal k průběhu soutěže.

Slovinc rychle v běžecké stopě o vedení přišel, ve druhém okruhu se usadila v čele trojice Doležal, Lubin Martin z Francie a Nor Sverre Lundebey. Spolu vydrželi až do posledních

stovek metrů. Český junior náležitě využil své výbušnosti, oba soupeře setřásl a vyhrál s náskokem sedmi sekund před Martinem. „Věřil jsem si na finiš. Šetřil jsem se, abych měl co nejvíce sil. To se potvrdilo. Vyšlo to prostě skvěle, cítil jsem se super,“ dodal po zlatém finiši. Díky Indráčkové a Doležalovi má české klasické lyžování první juniorské medaile od roku 2019, kdy získal stříbro mezi běžci do 23 let Michal Novák. O rok dřív se stal mistrem světa sdruzenář Ondřej Pažout.

Bauerovi utekl bronz o čtyři vteřiny

Běžec na lyžích Matyáš Bauer z Dukly Liberec, syn několikanásobného olympijského medailisty a medailisty z mistrovství světa Lukáše, zaostal v kategorii do 23 let na desetikilometrové trati klasickou technikou za medailí o pouhé čtyři vteřiny. Jednadvacetiletý mladík skončil čtvrtý, další účastník nedávné olympiády Jiří Tuž obsadil šesté místo (*byl o šest sekund pomalejší než Bauer – pozn.*). Ve svém prvním vystoupení pak obsadil osmé místo ve sprintu.

Oběma klasická desítka vyhovuje. Tuž na čtvrtém kilometru figuroval na druhém místě, se ztrátou čtyř sekund na Fina Antollu, který nakonec závod vyhrál. Ve druhé polovině závodu již nastolené tempo neudržel. Bauer vyběhl na trať o něco později a na svého krajana lehce ztrácel. Oproti Tužovi však v druhé polovině dokázal výrazně zrychlit a posunul se na čtvrtou pozici.

„Za mě to byl velice solidní výkon. Samozřejmě, teď po konci mrzí, že to bylo jen čtyři vteřiny od medaile, ale prostě jsem zatím jenom býložravec,“ smál se český reprezentant po dojezdu.

Sebevědomí jí dodaly i další starty. „Říkala jsem si, že bych mohla zvládnout i lety na lyžích, protože jsem viděla, že se pohybují kolem dvacítky. Nakonec jsem ale neobjela všechny závody a místo dalších startů jsem skončila doma,“ pokračovala.

Baví ji především závody. „Na nich se cítím jako doma. Pro mě jsou spíše utrpení tréninky a soustředění, kde jsem vyloženě sama. Při závodě cítím, že tam patřím, že jsou tam lidé, kteří mi dávají energii. Já bych nejraději jenom závodila.“

Ve svých začátcích se stranila novinářů. „Rozhodně jsem stejná, nyní s nimi už komunikuji více. Nyní se hlásím na školu a chtěla bych stát na té straně, kde jste nyní vy. Mám pocit, že to by mě mohlo bavit. Člověk má zkušenosti a ví, jak se chovat,“ pokračovala při březnovém rozhovoru v Harrachově.

Nyní je na vrcholu, má zlato z mistrovství světa. Jak jí to zní? „Je to docela šilenost. Já bych nikdy neřekla, že tohle někdo vysloví. Ale je to radost, odměna za celou sezonu. Věděla jsem, že na to mám. Když by to bylo něco jiného, byla bych zklamaná.“

Co ji nyní motivuje do dalších let? „Kdyby člověk nebyl v top dvaceti, ale v top deseti pravidelně, to by bylo fakt dobré. Pokud budu pokračovat tak, jak pracuji nyní, nebudu od toho daleko. A určitě mě lákají lety, skočit si prostě 200 metrů, dát nový rekord. Je to takový sen.“

Mladý sdruzenář Lukáš Doležal má za sebou průlomovou sezonu. Korunoval ji zlatou medailí na juniorském mistrovství světa v norském Lillehammeru, a úspěšně tak uzavřel své působení v této kategorii. V příští sezoně už bude nastupovat mezi elitou. „Chtěl bych se stabilně pohybovat kolem dvacátého místa. Když to ustřelí, tak i do desítky. Je to vysoký cíl, ale myslím, že když člověk bude pracovat a vše půjde správným směrem, tak to není nereálné,“ myslí si.

Do uplynulé zimy vstupoval s jasným plánem. „Všechno vyšlo tak, jak jsem si přál. Věřil jsem tomu, co dělám, snažil se pracovat konzistentně a dát do toho maximum. Doufal jsem, že sezona bude stát za to. A to se potvrdilo,“ ohlíží se.

Už to není jako účast na olympiádě, ale třeba získat křišťálový glóbus, což je hodně velká práce. Když člověk vyhraje olympiádu, tak to může být o náhodě, ale jakmile vyhraje glóbus, tak to o něm říká, ten je jako fakt nejlepší, protože vyhrával závody v celé sezoně.“ Křišťálovou trofej nyní pevně drží jen o dva roky starší Slovinka Nika Prevcová. „Aby ji někdo

překonal, to bude hodně těžké. Ale kdo ví, nikdy neříkej nikdy,“ číší z mladé české skokanky odhodlání. Nyní si po dlouhé sezoně dopřeje odpočinek. „Trénovat začnu asi za dva měsíce. Sezonu jsem objela s bolestí kolene, nyní po magnetické rezonanci mě čeká klid. Budu cestovat a zároveň mě čekají přijímačky na vysokou školu.“

DOLEŽAL VĚŘÍ, ŽE SE PROSADÍ I MEZI ELITOU

NADĚJNÁ SKOKANKA SNÍ O KŘIŠŤÁLOVÉM GLÓBU

Anežka Indráčková je momentálně největší nadějí českého skoku na lyžích. Úspěšný závod na mistrovství světa juniorů však provázelo zranění – při doskoku si poranila koleno, kvůli čemuž později na domácím šampionátu v Harrachově zůstala jen mezi diváky. „Po doskoku jsem nedopadla ideálně a začalo mě bolet koleno. Magnetická rezonance pak ukázala trhlinu v křížovém vazů,“ popsala zranění rodačka z Jablonce nad Nisou, první česká medailistka v historii ženských skoků na lyžích.

Uplynulou sezonu hodnotila pozitivně. „Šla jsem do ní s tím, že mě má hlavně bavit. Chtěla jsem mít radost ze skoků a neohlížet se tolik na výsledky. To se z větší části povedlo, takže mohu být spokojená,“ uvedla. Původní cíle přitom rychle překonala. „Na začátku sezony jsem si říkala, že bych se chtěla pravidelně dostávat do top třicítky. Hned v prvním závodě v Lillehammeru jsem skončila osmnáctá. Postupně jsem si začala věřit i na umístění kolem patnáctého místa,“ přibližila.

Vrchol přišel v Lillehammeru, kde získal titul juniorského mistra světa. „Směřoval jsem k tomu celou sezonu a ladil formu. Věděl jsem, že jsem na tom dobře, ale na zlato jsem úplně nemyslel. O to větší radost z toho byla,“ přiznává. Během závodu postupně získával jistotu. „Když jsme udrželi skupinu Rakušanů a Němců za sebou, začal jsem věřit v medaili. Ve stopě jsem se cítil silný. Věděl jsem, že jedu pod limitem. Skok se mi povedl a v běhu jsem se držel Francouze. Věděl jsem, že je lepší běžec jak já. Držel jsem se za ním a doufal, že mě někde neurve. V posledním kole jsem ho zkusil. A vyšlo to skvěle na zlato,“ popsal rozhodující momenty. Na závěr sezony si vyzkoušel i Světový pohár mezi muži, v Oslu obsadil 21. místo. „Byla to

skvělá zkušenost. Na lepší umístění mi chybělo jen pár vteřin. Sedm na 13. místo. Do TOP 20 se dá stabilně bojovat a postupně se posouvat výš,“ uvedl.

Přechod mezi muži mu usnadňuje i vyjetá kvóta z juniorského šampionátu. „Ve Světovém poháru můžu něco ukázat. Jsem dřič. Když si za něčím jdu, tak tomu dávám všechno. Věřím, že tvrdá práce se projeví,“ dodal Doležal.

Text: Jaroslav Čícha, foto: CPA

HALOVÉ MS V ATLETICE:

STRÁSKÝ ČTVRTÝ V SEDMIBOJI

Před rokem skončil na halovém mistrovství světa v sedmiboji Vilém Stráský z ASC Dukla pátý, nyní v polské Toruni v osobním rekordu 6 188 bodů se o jednu příčku posunul výše. Zlato vybojoval v novém světovém maximu Švýcar Simon Ehammer. Triumfoval výkonem 6670 bodů, o 25 bodů tak vylepšil rekord Američana Ashtona Eatona z roku 2012.

Stráského nakonec dělilo od bronzu pouhých 57 bodů. Po prvním dnu byl až devátý, ale ve druhém se překonával. Na 60 metrů překážek si zaběhl sezonní maximum 7,88 sekundy, v tyči si zlepšil osobní rekord na 510 centimetrů, kilometr absolvoval v životním čase 2:33,25 minuty. Po šestém místě z roku 2024 a loňské páté pozici se znovu posunul vzhůru. „Přesně takhle, jako byl ten druhý den, jsem si to nějak představoval. Jenom škoda, že ve stejném duchu to nevyšlo v ten první. Teď těch padesát bodů chybí. Snad to klapne příště,“ poznamenal s nadějí Vilém Stráský. Jedenáctý skončil druhý český vícebojař Ondřej Kopecký s 5 772 body.

Výsledky – sedmiboj: 1. Ehammer (Švýc.) 6 670 bodů – světový rekord (60 m: 6,69 – dálka: 815 – koule: 14,87 – výška: 202 – 60 m př.: 7,52 – tyč: 530 – 1 000 m: 2:41,04), 2. Baldwin 6 337 (6,97 – 734 – 15,86 – 208 – 7,80 – 500 – 2:39,06), 3. Garland (oba USA) 6 245 (6,93 – 758 – 16,21 – 214 – 8,21 – 470 – 2:43,43), **4. Stráský** 6 188 (6,94 – 735 – 14,24 – 193 – 7,88 – 510 – 2:33,25), ...**11. Kopecký (oba ČR)** 5 772 (7,07 – 742 – 14,53 – 190 – 8,31 – 460 – 2:44,04)

Text: Jaroslav Cícha, foto: CPA

KLADIVÁŘ MYSLYVČUK PŘEHODIL 80 METRŮ!

Kladivář Volodymyr Myslyvčuk vyhrál výkonem 80,69 metru Evropský pohár v kyprské Nikósii. Poprvé v kariéře překonal osmdesátimetrovou hranici a v národních historických tabulkách se posunul na druhé místo za Vladimíra Mašku, který od roku 1999 drží český rekord hodem dlouhým 81,28.

Myslyvčuk o vítězství rozhodl hned prvním pokusem, kterým si vylepšil osobní rekord o dva metry a 66 centimetrů. Jeho daleký pokus neprekonal ani stříbrný olympijský medailista z Paříže 2024 Maďar Bencé Halász, který za ním zaostal o 38 centimetrů. Myslyvčuk vylepšil stříbrnou pozici z loňska, kdy na Halásze nestačil. Třetí skončil Islandan Hilmar Örn Jónsson s výkonem 78,03. Radost může Myslyvčukovi násobit i fakt, že se stal novým leaderem letošních světových tabulek, ve kterých přeskočil právě zmiňovaného Bencé Halásze.

Text: jc

PĚT TITULŮ PRO DUKLU, DÁLKAŘ JUŠKA MÁ UŽ JEDENÁCTÝ!

Již jedenáctý halový titul vybojoval na mistrovství ČR dálkař Radek Juška, a vyrovnal tak rekordmana v počtu triumfů mezi muži Jaroslava Bába, bývalého výškaře. Atleti Dukly získali na šampionátu v Ostravě celkem pět zlatých medailí.

Juška zvítězil výkonem 804 centimetrů. Přes osm metrů se dostal poprvé od kvalifikace na olympijských hrách 2024 v Paříži. Zlaté medaile si na krk pověsili i sprinter Dan Kováč na 60 m v osobním rekordu 6,73 a Jan Sýkora v běhu na 3 000 metrů (8:26,11). Zbylé dva triumfy přidali juniorský mistr světa v deseti-boji z roku 2024 Tomas Järvinen a Vít Müller v závodu na 400 metrů.

Juška o vítězství rozhodl čtvrtým pokusem dlouhým 799 cm. Na závěr už jako jistý šampion ještě pět centimetrů přidal. „Mohli jsme mít limit na venkovní Evropu, který je osm set pět centimetrů. Centimetr, no...“ mrzelo ho jen po závodu. Druhý za ním skončil Petr Meindlschmid (772) a třetí Matyáš Franěk (728). Dvacetiletý Järvinen navzdory

problémům s pravým kotníkem předvedl životní sedmiboj a porazil zkušenější kolegy Ondřeje Kopeckého a Viléma Stráského. Do největších problémů se dostal v tyči, když se na 450 centimetrech zachraňoval až napotřetí, ale pak si zlepšil osobní rekord až na 490 centimetrů. Mistrovské klání této disciplíny mělo špičkovou úroveň. Všichni medailisté se dostali přes 6 000 bodů. Po prvním dni se vyhrával v pozici leadera průběžného pořadí Järvinen s náskokem 55 bodů na Kopeckého. Svůj náskok navíc ještě navýšil na šedesátce překážek, kterou zvládl v osobním rekordu 7,82. Kopecký se mu sice v tyči díky pětiletému zápisu trochu přiblížil, ale závěrečný kilometr už na pořadí nic nezměnil. Järvinen se tak stal šampionem, poté co zkompletoval svůj první mužský sedmiboj se ziskem 6 124 bodů a zařadil se na sedmou příčku českých historických tabulek. Také stříbrný Kopecký se radoval z osobáku 6 059 bodů. Obhájece titulu Stráský byl bronzový za 6 034. Kopecký i Stráský svými bodovými součty

splnili potvrzovací výkon Českého atletického svazu pro start na halovém mistrovství světa. V závodu na 400 metrů předčil překážkář Vít Müller specialisty na hladkou čtvrtku. Poprvé se v hale na této distanci dostal pod 46 sekund, díky osobnímu rekordu 45,83 porazil o 22 setin Matěje Krska.

Text: Jaroslav Cícha, foto: Marie Typovská

SKVĚLÝ TUŽ VYBOJOVAL V DRAMMENU ŽIVOTNÍ VÝSLEDEK, ČERNÝ SE LOUČIL

Jedenadvacetiletý běžec na lyžích Jiří Tuž z ASC Dukla dosáhl v norském Drammenu životního úspěchu. Ve sprintu klasickou technikou obsadil druhé místo, a připsal si tak nejlepší výsledek kariéry i celé české reprezentace v této sezoně. Dosud nejvýše byl Tuž pátý – na olympijských hrách v Turíně a Cortině či loni ve Falunu. Tentokrát jej předčil pouze domácí Ansgar Evensen.

Do vyřazovacích bojů se probojovali i další Češi. Ondřej Černý, který nastoupil ke svému poslednímu závodu kariéry, postoupil z kvalifikace z výborného pátého místa. Ve čtvrtfinále však doběhl šestý a stejně jako Luděk Šeller či Barbora Antošová mezi ženami skončil před branami semifinále.

„Mám obrovskou radost z Jirkova druhého místa. Byl to krásný den. Lepší okamžik pro ukončení kariéry jsem si nemohl přát,“ řekl Černý. Tuž, sedmý z kvalifikace, postoupil ze čtvrtfinále jako „lucky loser“ díky rychlému času. V nesmírně silném semifinále mu přálo i štěstí: ve sjezdu jel až šestý, ale pád čtyř soupeřů, včetně Johannese Klueba či Švéda Myhlbacka, mu otevřel cestu do finále. V klidu si doběhl pro druhé místo za Švédem Antonem Grahnem a šetřil síly na rozhodující jízdu.

Finále nabídlo dramatickou podívanou až do posledních metrů. Tuž se po startu dostal do

čela, poté se před něj několik soupeřů posunulo, ale v klíčové zatáčce se dokázal vyhnout padajícímu Grahnovi. O medailích nakonec rozhodly setiny a fotofiniš. Ten potvrdil Tužovo skvělé druhé místo – čtyři setiny před Norem Kristianem Kollerudem a dalších osm před Haraldem Amundsenem. „To druhé místo budu ještě dlouho vstřebávat. V kvalifikaci jsem se cítil výborně, čtvrtfinále bylo rychlé

a postup zasloužený. V semifinále přede mnou spadli čtyři závodníci, takže jsem mohl v klidu dojet a pošetřit síly. Ve finále jsem to pak rozbalil naplno a urval to silou. Jsem nesmírně vděčný za druhé místo, servis odvedl fantastickou práci. Tenhle den si budu pamatovat,“ uvedl Tuž.

Text: Jaroslav Cícha, foto: Svaz lyžařů ČR

RADOST Z RAKOUSKÝCH ALP:

ZVĚDĚLÍK BERE BRONZ Z MISTROVSTVÍ SVĚTA V PARACHUTE-SKI

V rakouském St. Johann in Pongau se uskutečnilo 19. mistrovství světa v parachute-ski. Barvy Dukly hájili Jakub Rataj (tým A), junior Ondřej Zvědělík (tým B) a Adam Vachuta, startující jako samostatný junior. Kombinace obřího slalomu a seskoků na přesnost přistání se odehrávala v horském středisku Alpendorf. Jedinou českou medaili, bronz v juniorské kategorii, vybojoval Ondřej Zvědělík. Jakub Rataj přišel o třetí místo až po smolném posledním seskoku. Tým A obsadil pátou příčku, tým B skončil šestý.

První den patřil seskokům. Slunečné počasí s teplotami kolem 12 °C sice nabízelo krásné kulisy, ale zároveň přineslo náročné termické podmínky. Kvůli tomu přišlo i vážné zranění člena německého týmu, takže musela být

soutěž přerušena. Nakonec se podařilo dokončit pět z plánovaných šesti kol.

Poté se závodníci přesunuli na svah k obřímu slalomu. Noční mráz vytvořil ideální podmínky, obě kola byla odjeta už během dopoledne. Smůlu měl Adam Vachuta, který dvakrát upadl, a přišel tak o šanci bojovat o medaili. Odpolední pokračování soutěže v přesnosti přistání znemožnil silný vítr, a nepříznivé počasí přetrvalo i v neděli, kdy byla soutěž definitivně ukončena.

Text a foto: ASC Dukla

POSLEDNÍ SUPER-G SEZONY:

LEDECKOU PŘIPRAVILA O PÓDIUM CHYBA TĚSNĚ PŘED CÍLEM

Sofia Goggiaová. Třicetiletá Ledecká vyjela na trať s číslem patnáct. Na prvních dvou mezičasech byla nejrychlejší, po čtvrtém ztrácela na vedoucí Goggiaovou jen 26 setin. V posledním sektoru ji však rozhodila v jedné z bran drobná terénní vlna. Ujela jí lyže, což znamenalo přibrzdění, které se následně projevilo na výsledném čase. Na Italku hvězda ASC Dukla ztratila 1,12 vteřiny. V celkovém hodnocení superobřího slalomu obsadila trojnásobná olympijská vítězka 5. příčku.

„Šlo o dost dobrou jízdu. Bohužel tam přišla jedna chyba. Trošku to tam skočilo, což mě malinko překvapilo. Tam jsem ztratila, jinak to byl krásný den. Jedná se bodově o moji druhou nejlepší sezonu ve Světovém poháru. Se sezonou jsem spokojená, ale je rozhodně na čem pracovat,“ pronesla Ledecká v nahrávce pro média.

Text: Pavel Král, foto: CPA

Na závěr sezony z toho mohla být krásná medaile. V posledním super-G v rámci finále Světového poháru v norském Kvitfjellu se Ester Ledecká dlouho držela v blízkosti pódia, chyba těsně před cílem ji však odsunula na konečné 6. místo. Ze zisku malého globu na disciplíně se díky vítězství radovala Italka

ADAMCZYKOVÉ V KANADĚ TĚSNĚ UNIKLO FINÁLE

Boj o pódium byl na dosah. Eva Adamczyková nakonec v závěrečném podniku Světového poháru ve snowboardcrossu v kanadském Mont-Sainte-Anne obsadila 6. místo. I z něj ale měla upřímnou radost. V malém finále dojela druhá za Italkou Michelou Moioliovou, zatímco triumf slavila Britka Charlotte Bankesová. Už kvalifikace naznačila, že Adamczyková je ve velmi dobré formě. Zajela druhý nejrychlejší čas a stejně přesvědčivě si počínala ve čtvrtfinále, které zvládla s velkým přehledem. V semifinále znovu skvěle odstartovala. Až do posledních metrů držela vedení, těsně před cílem ji však předstihly Bankesová a Švýčarka Sina Siegenthalerová. O jejím postupu na úkor dvaatřicetileté hvězdy ASC Dukla nakonec rozhodla až cílová fotografie.

Ani smolný finiš stříbrnou medailistku z letošních olympijských her v Miláně a Cortině nepřipravil o dobrou náladu. V malém finále opět vystřelila z brány jako první a dlouho udávala tempo. Až ve finiši neodolala ataku Moioliové a cílem projela jako druhá. V konečném pořadí Světového poháru obsadila

11. pozici. Po závodě byla se svým výkonem spokojená, něco jí ale scházelo. „Jen výsledek tomu tentokrát úplně neodpovídá,“ uvedla. Výrazný vliv měl prý silný protivítr. „Kdo přijel do cílové rovinky na prvním místě, málokdy dojel jako první nebo druhý,“ popsala. Právě to ji stálo postup do velkého finále. „V semifinále mě to potkalo naplno, Švýčarka mě předjela těsně před cílem,“ konstatovala. „Taktizovat v průběhu trati bylo riskantní, člověk se už nemusí chytit. Bohužel jsem si na první pozici nedovedla vytvořit takový náskok, abych to dovezla. Jinak jsem sezonu zakončila se super pocitem a dobrým ježděním. To se počítá. Velké finále mi v téhle sezoně asi nebylo souzené. To správně vyšlo, kdy vyjít mělo, takže si vůbec nestěžuju,“ vrátila se k úspěchu na olympiádě. „Udělal jsem dobrou práci, kterou jsme zúročili. Za to jsem ráda. Děkuji celému týmu,“ poznamenala v nahrávce pro média. Mezi muži skončily naděje Radka Housera i Jana Kubičika už v osmifinále.

Text: Pavel Král, foto: Czech SBX Team

Finále SP ve sjezdovém lyžování v Kvitfjellu – sjezd:

1. Pirovanová (It.) 1:30,85, 2. Johnsonová (USA) -0,15, 3. Weidleová-Winkelmannová (Něm.) -0,25, 4. Rädlerová (Rak.) -0,29, 5. Aicherová (Něm.) -0,37, 6. C. Suterová (Švýc.) -0,48, ... **9. Ledecká (ČR) -0,81.**

Konečné pořadí sjezdu (po 9 závodech):

1. Pirovanová 536, 2. Aicherová 453, 3. Johnsonová 413, 4. Weidleová-Winkelmannová 411, 5. Vonnová (USA) 400, 6. Hütterová (Rak.) 376, ... **14. Ledecká 209.**

Super-G:

1. Goggiaová (It.) 1:29,23, 2. C. Suterová (Švýc.) -0,32, 3. Weidleová-Winkelmannová -0,60, 4. Aicherová obě (Něm.) -0,61, 5. Hütterová (Rak.) -0,84, **6. Ledecká (ČR) -1,12.**

Konečné pořadí super-G (po 8 závodech):

1. Goggiaová 549, 2. Robinsonová (N. Zél.) 386, 3. Aicherová 354, 4. Lieová (Nor.) 289, **5. Ledecká 284,** 6. Curtoniová (It.) 266.

Finále SP v Mont-Sainte-Anne:

Muži: 1. Lambert (Austr.), 2. Ulbricht (Něm.), 3. Bichon (Kan.), ... **20. Houser, 23. Kubičik** (oba ČR).

Konečné pořadí SP (po 7 závodech): 1. Ulbricht 435, 2. Lambert 413, 3. A. Chollet 383, ... **38. Choura (ČR) 35, 39. Houser 34, 42. Kubičik 26.**

Ženy: 1. Bankesová (Brit.), 2. Trespeuchová (Fr.), 3. Siegenthalerová (Švýc.), ... **6. Adamczyková, v kvalifikaci 27. Hrušová** (obě ČR).

Konečné pořadí SP (po 7 závodech): 1. Bankesová 473, 2. Trespeuchová 395, 3. Castaová (Fr.) 386, ... **11. Adamczyková 182, 25. Hrušová 61, 45. Strnadová (ČR) 8.**

SVĚTOVÝ POHÁR V PERTHU:

SPRINTEŘI POSTOUPILI AŽ DO FINÁLE!

Až v dalekém australském Perthu se rozjel letošní třídílný seriál Světového poháru v dráhové cyklistice. A zástupci Dukly Brno a Dukly Praha v něm rozhodně nehráli druhé housle. Prakticky všechny své starty proměnili v umístění v TOP 10, což znamená, že patří k absolutní světové špičce. Zaskvěli se především sprinteři, kteří v týmovém sprintu obsadili skvělé druhé místo.

Trio Adam Rauschgold, Dominik Topinka a David Peterka postoupilo až do finále, kde o necelou desetinu sekundy podlehl Německu. Přesto slaví v této disciplíně historický úspěch. „Je to vynikající výsledek. V kvalifikaci jsme byli druzí, porazili nás pouze Němci, kteří měli výhodu, že tu byli hned od mistrovství Evropy na soustředění. Takže na dráze byli jako doma. V prvním kole jsme dokonce zvítězili, ale bylo to i díky tomu, že Němci museli svou jízdu opakovat kvůli pokaženému startu. Ve finále jsme se s nimi utkali, ale o necelou desetinu to nevyšlo. Na jednu stranu nás mrzí, že jsme nezískali premiérové vítězství ve Světovém poháru, ale i druhé místo bereme všema deseti,“ řekl reprezentační trenér sprinterů Petr Klimeš.

Z dalších českých reprezentantů obsadil Matyáš Koblížek sedmé místo ve vylučovacím závodě, v téže disciplíně byla mezi ženami Barbora Němcová desátá.

Ve druhém dni skončil šestý Adam Křenek v omniu a páté místo obsadily Petra Ševčíková s Barbora Němcová v madisonu.

Křenek začal svůj závod velmi dobře, když skončil druhý ve scratchi a následně v tempo race. Ve vylučovacím závodě si pohlídal začátek, kdy jel na jistotu, a v závěru i po drobném zaváhání dojel šestý. Před závěrečnou disciplínou tak průběžně vedl. Bodovačka mu však nevyšla. Ještě před posledním spurtem držel třetí příčku, ale nakonec z toho byla šestá pozice. „I tak se jedná o výborný výsledek,“ uvedl reprezentační trenér Milan Kadlec.

Sprinterka Veronika Jaborníková obsadila sedmou příčku, když jí ve čtvrtfinále vystavila stop Němka Friedrichová, pětinasobná mistryně světa, která nakonec brala bronz. A na závěr bojů obsadili šestá místa David Peterka ve sprintu a Veronika Jaborníková v keirinu. Vytřvalkyně Dukly Praha Petra Ševčíková skončila sedmá v omniu a dvojice Adam Křenek s Matyášem Koblížkem obsadili šestou příčku v madisonu.

Jaborníková postoupila z opravy do semifinále, kde byla ve své jízdě třetí a prošla do velkého finále. „Vylosovala si šestou pozici a hned po odstoupení dery se udělaly mezery, rozjel se takový vlak, že Verča neměla moc šancí z té šesté pozice s tím něco udělat. Ale účast ve velkém finále se na světáku počítá, je to skvělý výsledek,“ řekl trenér Petr Klimeš.

Peterka postoupil z kvalifikace sprintu šestým nejlepším časem (9,765), Dominik Topinka desátým (9,822). V osmifinále Peterka porazil Němce Dornbacha, úřadujícího vicemistra Evropy na kilometru s pevným startem, Topinka v této fázi v soutěži skončil, když nestačil na Japonce Mikakiho. Ve čtvrtfinále Peterka

narazil na Australana Hoffmana, dvojnásobného medailistu z loňského MS. „V obou jízdách mu podlehl, Hoffman nakonec skončil celkově druhý. Pro Davida je to konečné šesté místo skvělý výsledek,“ nešetřil chválou Klimeš a dodal: „Až na mužský keirin, který se nám úplně nepovedl, hodnotím vše na jedničku.“ Ševčíková začala omniu skvěle, když skončila druhá ve scratchi. Pak následovalo šesté místo v tempo race a sedmé ve vylučovacím závodě, které udržela i po bodovacím závodě. V mužském madisonu byli Matyáš Koblížek s Adamem Křenkem šesti.

Text: Jaroslav Cícha, foto: Filip Bezděk

Na portálu se poměrně často dotazují jeho uživatelé na možnost čerpání služebního nebo jiného volna z důvodu překážek ve službě na straně vojáka, které vznikají v důsledku různých životních situací. Na jeden takový dotaz se nyní podíváme.

Dotaz:

Dobrý den, chtěl jsem se zeptat, zda je správný postup ze strany útvaru, pokud jsem měl úraz způsobený při výkonu služby (dopravní nehoda se služebním vozidlem s vážným zraněním) a po dobu pracovní neschopnosti, tj. pět měsíců, mi byl krácen plat a nebyl mi vyplácen stabilizační příspěvek. Podle § 70b. zákona č. 221/1999 Sb. by měl mít voják nárok na stabilizační příspěvek 12 měsíců od počátku pracovní neschopnosti, pokud se úraz stal při výkonu služby. Mám to chápat tak, že se vždy pozastaví jeho vyplacení a je vyplácen až zpětně po ukončení neschopnosti? Nebo má být vyplácen každý měsíc od zahájení pracovní neschopnosti, pokud se jednalo o úraz při výkonu služby?

Děkuji za odpověď

Odpověď:

Aby mohl být vojákovi vyplácen stabilizační příspěvek, musí být najisto postaveno, že se jedná o neschopnost ke službě pro úraz, který voják utrpěl při výkonu služby, tedy že se jedná o služební úraz. Než k takovému rozhodnutí dojde, provádí služební orgán nejdříve z úřední činnosti objasňování příčin a okolností vzniku úrazu podle RMO č. 41/2018 Věstníku Ministerstva obrany, Bezpečnost a ochrana zdraví při práci a při výkonu služby v resortu Ministerstva obrany, na jehož základě se následně vede řízení o věcech služebního poměru o jednotlivých případných nárocích (výčet je uveden v § 116 zákona o vojácích z povolání). Takové řízení ale služební orgán naopak vede výhradně na žádost, tedy voják musí sám písemně požádat o odškodnění úrazu, tedy doložit, na jaké náhrady mu podle něj vznikl nárok. Jedná se o postup podle RMO č. 42/2018 Věstníku Ministerstva obrany, Náhrada škody a nemajetkové újmy v souvislosti s poškozením zdraví způsobeném vojákovými, občanskému zaměstnanci, zaměstnanci ve správním úřadu a státnímu zaměstnanci a poskytování peněžitého příspěvku nebo peněžní výpomoci. Typický voják v této fázi žádá o náhradu za bolest na základě lékařského posudku a náhradu účelně vynaložených nákladů spojených s léčením (doplatky za léky, pomůcky apod.).

Výsledkem řízení je písemné rozhodnutí služebního orgánu, jehož výtisk se předává i finančnímu orgánu, který proplatí náhrady, o kterých bylo rozhodnuto, a současně změni v systému FIS „neschopnost z obecných příčin“ na „neschopnost v důsledku služebního úrazu“. Systém pak následně vygeneruje částku k doplacení jak služebního platu, tak i stabilizačního příspěvku, ke kterému dojde s následující výplatou.

Ekonom bez písemného rozhodnutí služebního orgánu o odpovědnosti státu za služební úraz jiný postup není oprávněn učinit.

Pokud máte za to, že váš úraz není řešen podle shora uvedeného schématu, doporučuji vám obrátit se na osoby, které mají jednotlivé fáze na starost. Objasňování příčin úrazu řeší zpravidla komise BOZP, řízení ve věcech služebního úrazu pak vede oprávněná úřední osoba, kterou zpravidla bývá právní poradce velitele nebo právní asistent.

Redakce IKP

Vydává MO ČR
Tiskové oddělení
Tychonova 1, 160 01 Praha 6
IČO 60162694
www.mo.gov.cz

Redakce: Rooseveltova 23, 160 05 Praha 6

Grafická úprava: Klára Šemberová

Jazyková korektura: Tierra Illan, Milena Krejsová,
Kamil Novák

V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje
VHÚ Praha – produkční oddělení
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6

Tisk: TISK CENTRUM, s. r. o.

Číslo indexu: 45 011
ISSN 1211-801X
Evidenční číslo: MK ČR E 5254

Uzávěrka čísla: 31. 3. 2026
Toto číslo vyšlo dne: 20. 4. 2026

Titulní strana: Jana Deckerová

KONTAKTY DO REDAKCE

Jana Deckerová (vedoucí redaktorka)
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
telefon: 973 215 549
mobil: 606 604 733
e-mail: Jana.Deckerova@mo.gov.cz

Lucie Růžková (redaktorka)
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
telefon: 973 215 916
mobil: 724 850 598
e-mail: Lucie.Ruzkova1@mo.gov.cz

Petr Třešňák (redaktor)
Tychonova 1, 160 00 Praha 6
telefon: 973 200 152
mobil: 724 380 769
e-mail: petr.tresnak@mo.gov.cz

Klára Šemberová (grafik)
telefon: 973 215 612
e-mail: klara.semberova@mo.gov.cz

Elektronická podoba A reportu
je umístěna na www.mo.gov.cz

Benefity pro vojáky a válečné veterány

NOVINKY V SEKCI AUTO – MOTO – CYKLO

Sleva na nové automobily
Toyota v autosalonu
Domanský – Stodůlky

Sleva na nové automobily
Mazda v autosalonech
Louda Auto

Sleva na nové automobily
Volkswagen v autosalonech
SAMOHÝL MOTOR

Sleva na nové automobily
Opel v síti autorizovaných
prodejců Opel

Sleva na nové automobily
Fiat v síti autorizovaných
prodejců Fiat

Sleva na nové automobily
Alfa Romeo v síti autorizovaných
prodejců Alfa Romeo

Sleva na nové automobily
Jeep v síti autorizovaných
prodejců Jeep

Sleva na nové automobily
Citroën v síti autorizovaných
prodejců Citroën

Sleva na nové automobily
Peugeot v síti autorizovaných
prodejců Peugeot

Sleva na doplňky pro
motocyklisty v prodejnách
a e-shopu Bonmoto

Sleva na elektrokola, elektrické
koloběžky a elektrické motorky
v e-shopu a prodejně Mise.cz

Sleva na pneumatiky
na e-shopu
pneumatiky.cz

Spolehlivou a bezpečnou jízdu vám na všech vašich cestách přejí Benefity pro vojáky a válečné veterány.

**VOJENSKÝ
FOND
SOLIDARITY**

SPOLEČNÝ PROJEKT
MINISTERSTVA OBRANY
A CHARITY ČR

MINISTERSTVO OBRANY
ČESKÉ REPUBLIKY

 Charita
Česká republika

PRO PLATBU
V INTERNETOVÉM
BANKOVNICTVÍ

PRÁVĚ DÍKY VÁM MŮŽEME POMÁHAT

Nečekejte na kasičku při každoroční sbírce,
zapojte se do Vojenského fondu solidarity
pravidelnou či jednorázovou platbou
i během roku.

WWW.FONDSOLIDARITY.MO.GOV.CZ